

ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἡ ἀποκάλυψη

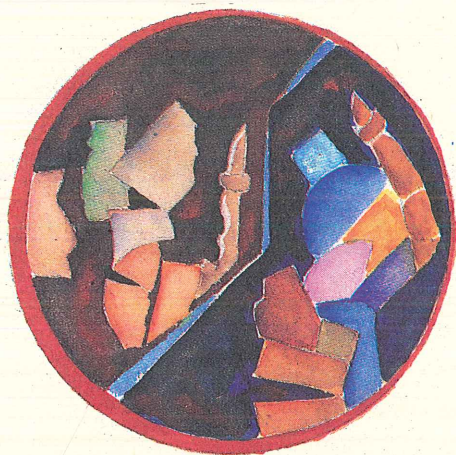
Μορφή στὰ Νέα Ἑλληνικά
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

ὕψιλον/βιβλία

Κόσμημα εξωφύλλου: Όδυσσέας Έλύτης

Ἡ ἀποκάλυψη

Ζεφέρνης : 1966 } Απομνημ
Σύμης : 1985 }

Ἰωάννης
ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ

Ζεφέρνης. Πρὸς τοὺς
ἐπίσκοποις ἐκκλησιῶν
ταῖς τῆς Ἰωνίου
καὶ ἐκείνων καὶ
Κεφαλληνίας καὶ
Ἀπολυτίας
Ζεφέρνης, Συνηρηγίσι,
Ἰσοφρῆσι ὡς καὶ τοῖς
ἄλλοις τῆς ἐκείνων
ἐκείνων ἐκκλησιῶν
ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων

Ἰσοφρῆσι καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων

Χρῆσιμος καὶ ἐκείνων
ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων

Ὁ ἴδιος ἠρωτικὸς ἠνθὸς
ἐκείνων
αὐτοῦ καὶ ἐκείνων
ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων
καὶ ἐκείνων καὶ ἐκείνων

Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐ-
 τοῦ, ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει· καὶ ἐσήμανεν ἀπο-
 στείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ
 Ἰωάννῃ, ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ
 τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδε. μακά-
 ριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λό-
 γους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ
 γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ
 Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν
 καὶ ὁ ἐρχόμενος· καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων
 ἃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ· καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ
 Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ πρωτότοκος τῶν
 νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. τῷ
 ἀγαπῶντι ἡμᾶς, καὶ λύσαντι ἡμᾶς ἐκ τῶν
 ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ· καὶ ἐποίη-
 σεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ
 αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶ-
 νας τῶν αἰώνων. ἀμήν. ἰδοὺ, ἔρχεται μετὰ τῶν
 νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμός, καὶ
 οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, καὶ κόφονται ἐπ' αὐ-
 τὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ναί, ἀμήν.

Αὐτή εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· πού τοῦ τήν ἔδωκε ὁ Θεός γιά νά δείξει στούς ἀνθρώπους τά ὅσα εἶναι ἀνάγκη νά γίνουν τό ταχύτερο· καί τή φανέρωσε μ' ἓνα δικό του ἄγγελο στό δοῦλο του τόν Ἰωάννη

ὥστε νά μαρτυρήσει τό λόγο τοῦ Θεοῦ καταπῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστός τόν ἐδίδαξε καί νά πει τά ὀράματα ὅλα πού εἶδε.

Μακάριος αὐτός πού θά τά διαβάσει καί μακάριοι αὐτοί πού θ' ἀκούσουν τέτοια λόγια προφητικά καί θά συμμορφωθοῦνε μέ ὅσα ἡ γραφή τούς ὀρίζει. Τί ὅπου νά ἔναι ἡ ὥρα ἐσήμανε.

Ὁ Ἰωάννης πρὸς τές ἑπτὰ ἐκκλησίες πού βρίσκονται στήν Ἀσία: χάρις καί εἰρήνη ὑμῖν ἀπό κείνον πού εἶναι ὁ Ὦν ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος· καί ἀπό τά ἑπτὰ πνεύματα πού φυλάγουν τό θρόνο του.

Ἀπό τόν Ἰησοῦ Χριστό, πιστό μάρτυρα, πρωτότοκο τῶν νεκρῶν καί ἄρχοντα τῶν Βασιλέων τῆς γῆς· πού μᾶς ἔδειξε τήν ἀγάπη του καί καθάρισε τίς ἁμαρτίες μας μέ τό ἴδιο του τό αἷμα.

Καί μᾶς ἐσύναξε σέ μιά κοινότητα νά ἴμαστε ἱερεῖς καί νά διακονοῦμε τόν Θεό καί πατέρα του· πού δόξα νά ἔχει καί δύναμη στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Ἰδού, νά ἔτος πού φτάνει μέσ' ἀπό τίς νεφέλες, νά τότε δεῖ τό κάθε μάτι, νά τότε δοῦνε ὡς κι ἐκεῖνοι πού τοῦ μπήξανε τή λόγχη· καί νά πέσουν στά πόδια του νά θρηνησοῦν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς. Ναί, ἀμήν.

Ἐγὼ εἶμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

Ἐγὼ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ. ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος λεγούσης, Ὁ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις, εἰς Ἐφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν. καὶ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἣτις ἐλάλει μετ' ἐμοῦ. καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς, καὶ ἐν μέσῳ τῶν λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη, καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσῆν. ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡς ἔριον λευκόν, ὡς χιών· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ πυρός· καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένης· καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν.

Ἐγώ εἶμαι τό Α καί τό Ω, λέει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ὄν ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

Ἐγώ, ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀδερφός σας, πού ζῶ μετά σᾶς τή θλίψη καί τή δύναμη καί τήν καρτερία μέσ στήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ, ἔλαχε νά βρεθῶ σ' αὐτό τό νησί ὁπού τό λένε Πάτμος, γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ.

Μιά μέρα —Κυριακή ἦταν— μέ συνεπῆρε τό πνεῦμα καί, μοῦ φάνηκε, ἄκουσα πίσω μου φωνή μεγάλη σάν ἀπό σάλπιγγα νά λέει:

Αὐτά πού βλέπεις γράψε τα· κάνε τα βιβλίο καί στείλε το πρός τές ἑφτά ἐκκλησίες: Ἐφεσο, Σμύρνη, Πέργαμο, Θυάτειρα, Σάρδεις, Φιλαδέλφεια, Λαοδικεία.

Γύρισα τότες νά δῶ πούθε ἦ φωνή πού μοῦ ἔκρνε· καί στρέφοντας εἶδα ἑφτά χρυσοῦς λύχνους·

καί στή μέση ἀπ' τούς λύχνους Ἐναν πού ἔλεγε εἶναι ἴδιος ὁ Ὑιός τοῦ Ἀνθρώπου· μακρύ τό φόρεμά του ὡς με τούς ἀστραγάλους κι ἡ μέση του ψηλά σφιγμένη μέ ζώνη χρυσή.

Ἄσπρες οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του κι ὄλος ὁ γύρος τοῦ προσώπου του ὅπως τό ἄσπρο μαλλί, ὅπως τό χιόνι. Καί τά μάτια του ἴδια φλόγα φωτιάς

καί τά πόδια του ἴδια μπροῦντζος πυρωμένος μέσ στό καμίνι κι ἡ φωνή του φωνή ἀπό νερά τρεχούμενα.

καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ ἀστέρας ἑπτὰ· καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ, ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ. καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἔθηκε τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἐπ' ἐμὲ λέγων, Μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, καὶ ὁ ζῶν· καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοῦ, ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ ἔχω τὰς κλείς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾄδου. γράψον οὖν ἃ εἶδες, καὶ ἃ εἰσι, καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα· τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων οὓς εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς. οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι· καὶ αἱ λυχνίαι αἱ ἑπτὰ ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσί.

ΤΩ ΑΓΓΕΛΩ τῷ ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν· Οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακούς, καὶ ἐπείρασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους, καὶ οὐκ εἰσί, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς,

Στό δεξί του χέρι θωρούσες ἄστρα ἑφτά κι ἀπό τό στόμα του νά ξεπετιέται μυτερή ρομφαία δίστομη· καί σωστός ἥλιος ἢ ὄψη του καθώς πού λάμπει πάνω στή δύναμή του τή μεγάλη.

Ἐποῦ εὐθύς θωρώντας τον πρόσπεσα στά πόδια του ξερός. Ἀλλά ἐκεῖνος ἀπίθωσε τό δεξί χέρι του πάνω μου λέγοντας:

Ἔννοια σου, μή φοβᾶσαι. Ὁ πρῶτος εἶμαι καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν· ὁ πού νεκρός ἦμουν καί τώρα πάλι νά ἔμε ζωντανός, νά κρατῶ τά κλειδιά τοῦ Ἄδη καί τοῦ Θανάτου.

Μπρός λοιπόν, γράψε τά ὅσα εἶδες, αὐτά πού γίνονται καί αὐτά πού μέλλει νά γίνουν ἀργότερα.

Τί σημαίνουν τ' ἄστρα τά ἑφτά πού θωρεῖς στό χέρι τό δεξί μου καί τί μυστήρια κρύβουν οἱ λύχνοι οἱ χρυσοί οἱ ἑφτά: οἱ ἄγγελοι τῶν ἑφτά ἐκκλησιῶν εἶναι τ' ἄστρα τά ἑφτά· κι οἱ ἑφτά ἐκκλησίες εἶναι οἱ λύχνοι.

ΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟ τῆς ἐκκλησίας στήν Ἐφεσο, γράψε: νά τί μοῦ παραγγέλνει ὁ πού ἔχει στή δεξιά του τ' ἄστρα τά ἑφτά κι ὁ πού μέσ στους λύχνους τούς ἑφτά πατεῖ καί προχωράει:

Τά ἔργα σου τά ξέρω· καί τόν κόπο σου καί τήν ὑπομονή σου· κι ὅτι δέ δύνασαι ν' ἀντέξεις τούς κακούς· κι ὅτι κεινούς πού λένε πώς εἶναι ἀπόστολοι ἀμά δέν εἶναι — σέ δοκιμασία τούς ἔβαλες καί τούς ἔβγαλες ψεῦτες.

καὶ ὑπομονὴν ἔχεις καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐ κεκοπίακας. ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφήκας. μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον, καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποίησον· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι, καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς. ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ καὶ γὼ μισῶ. ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῷ ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν· Οἶδά σου τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν (ἀλλὰ πλούσιος εἶ), καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτούς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ. μὴ φοβοῦ ἃ μέλλεις πάσχειν· ἰδοὺ, μέλλει βάλλειν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν, ἵνα πειρασθῆτε· καὶ ἔξετε θλίψιν ἡμερῶν δέκα. γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

Ἐδειξες, ἀλήθεια, ὑπομονή καί τ' ὄνομά μου τό σήκωσες καί δέν ἀπόκαμες.

Ὅμως, νά τί σοῦ καταμαρτυρῶ: τήν ἀγάπη σου τήν πρώτη, πάει, τήν ἄφηκες.

Κοίτα λοιπόν νά μήν ξεχνᾶς ποῦθε ἔπεσες· δείξε μετάνοια καί ξανά καταπιᾶσου τά ἔργα σου τά πρώτα. Εἶδεμή — ἔτσι καί δέ μετανόησεις— τόν βγάζω τό λύχνο ἀπό τόν τόπο του καί τότε πάω ἀλλοῦ.

Ὅστούσο σ' ἓνα πράγμα συμφωνᾶμε: ὅτι ἐχτρεύεσαι κι ἐσύ ὅπως κι ἐγώ τά ἔργα τῶν Νικολαιτῶν.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες: ὅποιος ἔβγει νικητής, θά τοῦ δώκω ἐγώ νά δοκιμάσει ἀπό τό ξύλο τῆς ζωῆς πού βρίσκεται στοῦ Θεοῦ τήν παράδεισο.

Καί στόν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στή Σμύρνη γράψε: νά τί ἔχει νά σοῦ πει ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ὁ πού ἦταν νεκρός καί πάλι ἔζησε:

Τήν ξέρω τή θλίψη σου· καί τή φτώχεια σου τήν ξέρω μ' ὄλο πού σέ θεωρῶ πλούσιο· καί τό τί βλασφημία εἶναι ὅλοι αὐτοί πού τάχα παριστάνουν τόν Ἰουδαῖο ἀλλά δέν εἶναι παρά συναγωγή τοῦ Σατανᾶ καί τίποτε ἄλλο.

Μή φοβᾶσαι αὐτά πού σοῦ μέλλεται νά πάθεις. Νά δεῖς πού ὁ Διάβολος θά ρίξει πολλούς στίς φυλακές γιά νά σᾶς βάλει σέ δοκιμασία· καί κάπου δέκα μέρες θά ὑποφέρετε πολύ. Ἀλλά φτάνει νά μείνεις πιστός ὡς τό θάνατο καί τό στεφάνι τῆς ζωῆς ὁ ἴδιος ἐγώ θά σοῦ τό δώκω.

ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἔκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξειαν· Οἶδα ποῦ κατοικεῖς, ὅπου ὁ θρόνος τοῦ Σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου, ὁ πιστός μου, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου ὁ Σατανᾶς κατοικεῖ. ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδασκε τῷ Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, φαγεῖν εἰδωλόθυτα καὶ πορνεῦσαι. οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Νικολαίων ὁμοίως. μετανόησον οὖν· εἰ δὲ μὴ, ἔρχομαί σοι ταχύ, καὶ πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες: δεύτερο θάνατο δέ θά γνωρίσει ὅποιος ἀντέξει κι ἔβγει νικητής. Τέτοιο ἄδικο δέ θά τοῦ γίνει ποτέ.

Καί στόν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στήν Πέργαμο, γράψε: Αὐτός μέ τή ρομφαία τή μυτερή τή δίστομη, νά τί σοῦ παραγγέλνει:

Ξέρω ποῦ κατοικεῖς· κεῖ πῶχει ὁ Σατανάς τό θρόνο του — ἐκεῖ κατοικεῖς. "Ὅμως στ' ἀλήθεια κρατιέσαι ἀπ' τ' ὄνομά μου· καί τήν πίστη μου δέν τήν ἀπαρνήθηκες μήτε κάν στίς ἡμέρες πού ὁ πιστός μου μάρτυρας ὁ Ἀντίπας θανατώθηκε στά μέρη τά δικά σας κεῖ πῶχει τήν κατοικία του κι ὁ Σατανάς.

Ἄλλά ἔχω κάτι λίγα ἐναντίον σου· ὅτι ἀφήνεις καί μένουν κοντά σου μερικοί ἀπ' αὐτούς πού ἀκολουθοῦν τή διδαχή τοῦ Βαλαάμ, κεινοῦ πού ἔβαλε ἀπό σκοποῦ τόν Βαλάκ νά σκανταλίσει τά τέκνα τοῦ Ἰσραήλ καί νά φᾶνε ἀπό τά κρέατα τῆς θυσίας καί νά τό ρίξουνε στήν πορνεία.

Παρόμοια ἔχεις κοντά σου κάτι ἄλλους πού ἀκολουθοῦν τή διδαχή τῶν Νικολαϊτῶν. Κοίτα λοιπόν νά μετανοήσεις

εἰδαλλιῶς φτάνω ταχιά νάν τούς πολεμήσω μέ τή ρομφαία τή μυτερή πού βγαίνει ἀπό τά χεῖλη μου.

ὁ ἔχων οὓς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκὴν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ. Οἶδά σου τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ τὰ ἔργα σου τὰ ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων. ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκα Ἰεζάβελ, ἣ λέγουσα ἑαυτὴν προφῆτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἐμοὺς δούλους, πορνεῦσαι καὶ φαγεῖν εἰδωλόθυτα. καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ· καὶ οὐ θέλει μετανοῆσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς. ἰδοὺ, βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς. καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ· καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ ἔρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας· καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες: ὅποιος ἔβγει νικητής θά λάβει τό μάννα τό κρυφό· καί θά λάβει ἀκόμη ἓνα λευκό ψῆφι μέ πάνω του χαραγμένο ἓνα ὄνομα καινούριο πού κανείς ἄλλος νά μὴν τό γνωρίζει παρεχτός ὁ ἴδιος πού τό λαβαίνει.

Καί στόν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στά Θυάτειρα, γράψε: νά τί σοῦ μηνάει ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ πῶχει μάτια ὅμοια φλόγα φωτιᾶς καί πόδια ὅμοια μπροῦντζο πυρωμένο:

Τά κατέχω τά ἔργα σου ὅλα· κατέχω τήν ἀγάπη τήν πίστη τήν ἀφοσίωση τήν ὑπομονή σου· κι ὅτι τώρα τελευταῖα κάνεις πιό πολλά ἀπό πρίν.

Ἄλλά ἔχω νά πῶ ἐναντίον σου ὅτι ἀφήνεις μιά γυναίκα, τήν Ἰεζάβελ, πού παριστάνει τήν προφήτισσα, νά παραπλανᾷ τούς δούλους μου μέ τή διδασκαλία της καί νά τούς κάνει νά πορνεύονται καί νά τρῶνε ἀπό τά κρέατα τῆς θυσίας.

Τῆς ἔταξα διορία νά μετανοήσει, πλήν δέ μετανόησε καί συνεχίζει τήν πορνεία της.

Νά δεῖτε ὅτι ἔτσι καί δέν ὑπάρξει μετάνοια, θά τή ρίξω κι αὐτήν κι ἐκείνους πού πλαγιάζουνε στό ἴδιο κρεβάτι μαζί της, νά γνωρίσουνε μεγάλα βασανιστήρια·

καί τά παιδιά της ὅλα θά τά ξεκάνω· πού νά μάθουν ὅλες οἱ ἐκκλησίες ὅτι ἐγώ εἶμαι κείνος πού φτάνει καί διαβάζει ὡς μέσ στά σωθικά τῶν ἀνθρώπων καί ξεπληρώνει τόν καθένα κατά τά ἔργα του.

ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θουατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ Σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος. πλὴν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἤξω. καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν· καὶ ποιμανεῖ αὐτούς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾶ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντρίβεται, ὡς κάγω εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου· καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωϊνόν. ὁ ἔχων οὐς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

ΚΑΙ ΤΩ ΑΓΓΕΛῶ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ. γίνου γρηγορῶν, καὶ στήριξον τὰ λοιπὰ ἃ ἔμελλον ἀποθανεῖν· οὐ γὰρ εὔρηκά σου ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου.

Κι ὅσο γιά σᾶς τούς ἄλλους πού ζεῖτε στά Θυάτειρα
μά δέν ἀκολουθήσατε τή διδαχή αὐτή μήτε λέτε πώς
τάχα γνωρίσατε τά σκοτεινά μυστήρια τοῦ Σατανᾶ,
ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ὀπαδοί της, μ' ἄλλο βάρος δέ
θά σᾶς βαρύνω.

μόνο κοιτᾶχτε νά κρατηθεῖτε ἀπ' αὐτό πού ἔχετε ὅσο
νά ῥθω κοντά σας.

Καί νά ξέρετε: ὁ πού μείνει ὡς τό τέλος πιστός κι
ἀφοσιωμένος στά ἔργα μου κι ἔβγει νικητής – θά τοῦ
δώκω ἐγώ ἐξουσία πάνω στά ἔθνη νά τά κυβερνάει
μέ ραβδί σιδερένιο ἀπ' αὐτά πού καθετί τό πῆλιγο τό
κάνουν κομμάτια.

τί παρόμοια ἔλαβα κι ἐγώ ἀπό τόν πατέρα μου τήν
ἐξουσία καί θά τοῦ τήν παραδώσω πρωινόν ἀστέρα.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό
Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες.

ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟ τῆς ἐκκλησίας στίς Σάρδεις,
γράψε: νά τί σοῦ παραγγέλνει κείνος πού ἔχει τ' ἄ-
στρα τά ἑπτὰ καί τοῦ Θεοῦ τά ἑπτὰ πνεύματα: τά
ἔργα σου τά γνωρίζω· γνωρίζω πώς νομίζεις ὅτι ζεῖς
ἐνώ στό βάθος εἶσαι νεκρός.

Εὐπνα ὅσο γίνεται ἀκόμη νά στηρίξεις αὐτά πού ἀπο-
μένουν, προτοῦ χαθοῦν κι ἐκεῖνα ὀλότελα. Ἐπειδή
ἔργα σωστά πού νά στέκουν μπροστά στόν Θεό δέ σοῦ
βοῦνα.

μνημόνευε οὖν πῶς εἴ-
ληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει, καὶ μετανόησον.
ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσης, ἦξω ὡς κλέπτης, καὶ
οὐ μὴ γνῶς ποίαν ὥραν ἦξω ἐπὶ σε. ἀλλὰ ἔχεις
ὀλίγα ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ
ἱμάτια αὐτῶν· καὶ περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν
λευκοῖς, ὅτι ἄξιοί εἰσιν. ὁ νικῶν οὕτως περιβα-
λεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω
τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ
ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός
μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. ὁ ἔχων
οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλη-
σίαις.

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλη-
σίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν
κλεῖν Δαβὶδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ
κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει· Οἶδά σου τὰ ἔργα
(ἰδοῦ, δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἀνεωγμένην,
ἣν οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν), ὅτι μικρὰν
ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον, καὶ
οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

Μή λησμονᾶς τό πῶς ἔλαβες τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί πῶς τόν πρωτάκουσες. Κοίτα νά τότε τηρεῖς ἀπό δῶ καί πέρα καί νά μετανοεῖς. Ἐπειδή ἐάν ὄχι — θά σοῦ ῥθω σάν τόν κλέφτη πού μήτε θά ξέρεις ἀκριβῶς ποιά στιγμή θά παρουσιασῶ μπροστά σου.

Ὡστόσο ὑπάρχουν καί μερικοί στίς Σάρδεις πού τό ροῦχο τους δέν τό μολέψανε. Αὐτοί θά βαδίσουν μιά μέρα πλάι μου ντυμένοι στ' ἄσπρα, γιατί τό ἀξίζουν.

Μέ τέτοιο τρόπο καθέννας πού ἔβγει νικητής θά ντυθεῖ στ' ἄσπρα· καί ποτέ δέ θά σβήσω τ' ὄνομά του ἀπό τό βιβλίο τῆς ζωῆς παρά θά τ' ὁμολογῶ μπροστά στόν πατέρα μου καί μπροστά σῶν ἀγγέλων τῆ σύναξη.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες.

Καί στόν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στή Φιλαδέλφεια, γράψε: αὐτά λέει ὁ ἅγιος ὁ ἀληθινός ὁ πού κρατεῖ τό κλειδί τοῦ Δαβίδ. Ὁ πού ἀνοίγει καί κανεῖς δέ δύνεται νά κλείσει· ὁ πού κλείνει καί κανεῖς δέ δύνεται ν' ἀνοίξει:

Τά κατέχω τά ἔργα σου. Καί ἰδού σοῦ ἔδωκα πόρτα ὀρθάνοιχτη πού κανεῖς νά μή δύνεται νά τήν κλείσει. Ἐπειδή —κι ἄς εἶναι ἡ δύναμή σου λίγη— κράτησες τό λόγο μου καί τ' ὄνομά μου δέν τ' ἀπαρνήθηκες ποτέ.

ιδού, διδῶ ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ Σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδού, ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε. ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ γὰρ ἐγὼ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου. ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι· καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἱερουσαλήμ, ἣ καταβαίνουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν. ὁ ἔχων οὐς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ ἐκκλησίας γράψον,

Τάδε λέγει ὁ ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ· Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ᾗς, ἢ ζεστός.

Νά δεῖς τώρα ὅτι θά μαζέψω ἀπό τή συναγωγή τοῦ Σατανᾶ ὅλους ἐκείνους πού λένε τάχα πώς εἶναι Ἰουδαῖοι ἀλλά δέν εἶναι, οἱ ψεῦτες· καί θά τούς κάνω νά πέσουν νά προσκυνήσουν στά πόδια σου γιά νά μάθουν ὅτι μέ τά σέ ἡ ἀγάπη μου ὅλη.

Καί ἐπειδή κράτησες τό λόγο μου κι ἔδειξες ὑπομονή κι ἐγώ μέ τή σειρά μου θά σοῦ σταθῶ τήν ὥρα τῆς δοκιμασίας πού μέλλεται νά πέσει πάνω σ' ὅλη τήν οἰκουμένη γιά νά κριθοῦνε οἱ κάτοικοι τῆς γῆς.

Ταχιά φτάνω. Κεῖ πού κατάφερες νά 'σαι κρατήσου· τό στεφάνι πού σοῦ ἀξίζει κανεῖς ἄλλος νά μὴν τό πάρει.

Στύλο στό ναό τοῦ Θεοῦ μου θά τότε κάμω τό νικητή, πού νά μείνει ἀσάλευτος στή θέση αὐτή γιά πάντα· καί θά γράψω ἐπάνω του τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καί τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, πού μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ κατεβαίνει ἀπό τούς οὐρανοῦς· καί θά γράψω πάνω του τό καινούριο μου ὄνομα.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες.

Καί στόν ἄγγελο τῆς ἐκκλησίας στή Λαοδίχεια, γράψε: αὐτά λέει ὁ Ἄμην, ὁ μάρτυς ὁ ἀληθινός καί πιστός, ἡ ἀρχή τῆς χτίσης τοῦ Θεοῦ:

Τά ξέρω τά ἔργα σου· πού δέν κάνουν μήτε κρύο μήτε ζέστη· ἐνῶ θά 'πρεπε ἢ τό ἕνα ἢ τό ἄλλο.

οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστὸς οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου. ὅτι λέγεις ὅτι Πλούσιός εἰμι, καὶ πεπλούτηκα, καὶ οὐδὲν χρείαν ἔχω, καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός, συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρός, ἵνα πλουτήσης, καὶ ἱμάτια λευκά, ἵνα περιβάλῃ, καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνῃ τῆς γυμνότητός σου, καὶ κολλούριον ἐγχεῖσαι τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς. ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω. ζήλευε οὖν καὶ μετανόησον. ἰδοὺ, ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω. ἐὰν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτόν, καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ. ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς καὶ γὰρ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ. ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Γι' αὐτόν τό λόγο μιά καί δέν κάνουν μήτε κρύο μήτε ζέστη παρά εἶναι χλιαρά καί τίποτε ἄλλο — μέλλει νά σέ ἀποβάλω ἀπό μέσα μου.

Ὅτι λές «πλούσιος εἶμαι· πλούτισα καί δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπό κανέναν»· καί δέν κατέχεις ὅτι τοῦ λόγου σου ἴσια ἴσια εἶσαι ὁ ταλαίπωρος, ὁ ἐλεεινός, ὁ φτωχός, ὁ γυμνός κι ὁ ἀόμματος.

Τό καλό πού σοῦ θέλω, ἐάν ποθεῖς στ' ἀλήθεια νά πλουτίσεις, ν' ἀγοράσεις ἀπό μένα χρυσάφι λαγαρισμένο στή φωτιά· κι ἐάν θές νά μή φαίνεται ἡ ντροπή τῆς γύμνιας σου, νά ντυθεῖς στά λευκά· κι ἐάν θές νά βλέπεις καθαρά, νά στάξεις κολλύριο στά μάτια σου.

Ἐγώ, κείνους πού ἀγαπῶ τούς βάνω σέ δοκιμασία καί τούς παιδεύω. Δεῖξε ζῆλο λοιπόν καί μετανόησε.

Ἴδού στή θύρα στέκω ἐμπρός καί χτυπῶ. Ἄν ἀκούει κανεῖς τή φωνή μου κι ἀνοίξει θά περάσω μέσα καί θά καθίσουμε κι οἱ δύο μαζί στό ἴδιο τραπέζι.

Μαζί θά τόν πάρω τό νικητή νά καθίσει στό θρόνο μου ἴδια καθώς ἐγώ νίκησα καί μοῦ δόθηκε νά καθίσω στό θρόνο τοῦ Πατρός μου.

Ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει τί λέει τό Πνεῦμα στίς ἐκκλησίες.

Καὶ εἶδον
βιβλίον κατεσφραγισμένον σφραγίσιν ἑπτὰ

Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοῦ, θύ-
 ρα ἠνεφωμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ
 πρώτη ἦν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐ-
 μοῦ, λέγων, Ἀνάβα ὧδε, καὶ δεῖξω σοι ἃ δεῖ
 γενέσθαι μετὰ ταῦτα. εὐθέως ἐγενόμην ἐν
 Πνεύματι· καὶ ἰδοῦ, θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρα-
 νῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος· καὶ ὁ καθή-
 μενος ὅμοιος ὄρασει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίῳ·
 καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου ὅμοιος ὄρασει σμα-
 ραγδίνῳ. καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἰκοσι-
 τέσσαρες· καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους εἰκοσιτέσσαρας
 πρεσβυτέρους καθημένους, περιβεβλημένους ἐν
 ἱματίοις λευκοῖς, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν
 στεφάνους χρυσοῦς. καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύον-
 ται ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί. καὶ ἑπτὰ
 λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου,
 αἱ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐνώπιον
 τοῦ θρόνου ὡς θάλασσα ὑαλίνῃ, ὁμοία κρυστάλλ-
 λῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρό-
 νου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν
 καὶ ὀπισθεν, καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέον-
 τι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ
 τρίτον ζῶον ἔχων τὸ πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου,
 καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετομένῳ.

Καί ἀφοῦ ἔγιναν αὐτά ὅλα, βλέπω καί νά 'σου μιά θύρα ὀρθάνοιχτη πάνω στόν οὐρανό· καί ἡ πρώτη φωνή κείνη πού μου λαλοῦσε σάν ἀπό σάλπιγγα ἔλεγε: ἀνέβα ὡς ἐδῶ καί θά σοῦ δείξω ἐγώ τί μέλλει ν' ἀκολουθήσει.

Ὅπου παρευθὺς μέ συνεπῆρε τό πνεῦμα. Καί ἰδού: στημένος μέσ στόν οὐρανό ἕνας θρόνος· καί πάνω στό θρόνο

Αὐτός πού καθότανε, θωροῦσες, ἔλαμπε ἴδιος πετράδι ἀπό ἴασπη κι ἀπό σάρδιο· καί πάνω ἀπ' τό θρόνο, φωτοστέφανος μέ λάμψη σμαράγδινη.

Καί γύρω-τριγύρω στό θρόνο εἴκοσι τέσσερις ἄλλοι θρόνοι· καί πάνω τους εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι ντυμένοι στ' ἄσπρα καί μέ χρυσό στεφάνι στήν κεφαλή.

Καί δῶσ' του νά τινάζονται ἀπό τό θρόνο ἀστραπές φωνές καί βροντές· καί μπρός ἀπό τό θρόνο ἑπτὰ λαμπάδες καιούμενες ὅλο φλόγα — πού 'ναι τά ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

Μπρός πάλι ἀπό τό θρόνο, κάτι σάν γυάλινη θάλασσα, ἴδιο κρουστάλλι· καί καταμεσῆς καί γύρω ἀπό τό θρόνο, τέσσερα ζῶα ὁπού 'βλεπες νά 'ναι μπρός-πίσω γιομάτα μάτια.

Τό πρῶτο ἀπ' αὐτά ἔμοιαζε λέοντας, τό δεύτερο μόσχος, τό τρίτο εἶχε ὄψη ἀνθρωπινή καί τό τέταρτο ἦταν ἴδιος ἀετός πετούμενος.

καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, ἔν καθ' ἓν αὐτῶν ἔχων ἀνά πτέρυγας ἕξ, κυκλόθεν καὶ ἔσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν· καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς λέγοντες, Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος. καὶ ὅταν δώσουσι τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, πεσοῦνται οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες, Ἄξιός εἰ, ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν· ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν.

ΚΑΙ ΕΙΔΟΝ ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ὀπίσθεν, κατεσφραγισμένον σφραγίσιν ἑπτὰ. καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ, *Τίς ἄξιός ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λύσαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ;* καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, οὔτε βλέπειν αὐτό.

Ἐξ ἑξὶ φτεροῦγες εἶχε τό καθένα τους· ὅμως κι ἀπό μέσα κι ἀπ' ἔξω, ἦτανε ὅλο μάτια. Κι ἀναπαμό δέν εἶχανε παρά νύχτα-μέρα λέγανε: «Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος, Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ, ὁ Ἦν ὁ Ὄν καί ὁ Ἐρχόμενος.»

Κι εὐθύς πού τά ζῶα μολογήσανε τιμὴ καί δόξα κι εὐχαριστία σέ Κεῖνον πού κάθεται στό θρόνο καί ζεῖ στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων

μεμιᾶς πέφτουνε οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι καί προσκυνοῦν Κεῖνον πού κάθεται στό θρόνο καί ζεῖ στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων· καί τό στεφάνι τους τό ρίχνουν κι ἐκεῖνο μπροστά στό θρόνο λέγοντας:

Ἄξιός εἶσαι Κύριος ὁ Θεός μας νά λαβαίνεις δόξα καί τιμὴ καί δύναμη· ἐπειδὴ σύ ἔπλασες τά πάντα καί τά πάντα πλάστηκαν ἐπειδὴ σύ τό θέλησες.

ΠΡΟΣΕΞΑ ΤΟΤΕ νά ἔχει στό δεξί του χέρι —Κεῖνος πού καθόταν στό θρόνο— ἓνα βιβλίον γιομάτο ἀπό μέσα κι ἀπό πίσω γραφές — καί σφραγισμένο μέ σφραγίδες ἑφτά.

Καί εἶδα τήν ἴδια στιγμή ἓναν πελώριο ἄγγελο νά διαλαλεῖ μέ δυνατὴ φωνή: «ποιός εἶναι ἄξιός ν' ἀνοίξει τό βιβλίον τοῦτο καί νά βγάλει τίς σφραγίδες του;»

Ἄλλά κανεῖς δέ βρισκότανε μήτε στόν οὐρανό μήτε στή γῆ μήτε κάτω ἀπ' τή γῆς πού νά καταφέρει ν' ἀνοίξει τό βιβλίον νά τό κοιτάξει.

ἐγὼ ἔκλαιον πολὺ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὐρέθη ἀνοῖ-
 ξαι τὸ βιβλίον, οὔτε βλέπειν αὐτό· καὶ εἷς ἐκ
 τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι, Μὴ κλαῖε· ἰδοῦ,
 ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ρίζα
 Δαβὶδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ τὰς ἑπτὰ σφρα-
 γίδας αὐτοῦ. καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ
 τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυ-
 τέρων, ἄρνιον ἐστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχων κέ-
 ρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, οἳ εἰσι τὰ ἑπτὰ
 πνεύματα τοῦ Θεοῦ, ἀπεσταλμένοι εἰς πᾶσαν
 τὴν γῆν. καὶ ἦλθε, καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς
 τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου. καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ
 βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες
 πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἁρνίου, ἔχοντες
 ἕκαστος κιθάραν, καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας
 θυμιαμάτων, αἳ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.
 καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες, Ἄξιος εἶ
 λαβεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγίδας
 αὐτοῦ· ὅτι ἐσφάγης, καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἐν
 τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ
 λαοῦ καὶ ἔθνους, καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ
 ἡμῶν βασιλείαν καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύουσιν ἐπὶ
 τῆς γῆς.

καί βάλθηκα νά κλαίω πού κανείς δέ βρισκότανε ἄξιος μήτε ν' ἀνοίξει τό βιβλίο μήτε νά τό κοιτάξει.

Ἐπεί ταν ἕνας ἀπ' τούς πρεσβύτερους μου λέει: «ἔλα, μήν κλαῖς, κοίταξε: νίκησε ὁ λέοντας, αὐτός πού βαστάει ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰούδα, ἡ ρίζα τοῦ Δαβίδ· αὐτός θ' ἀνοίξει τό βιβλίο καί τίς ἑφτά σφραγίδες του.»

Τότες ἦταν πού εἶδα μέσ στή μέση ἀπό τό θρόνο καί τά τέσσερα ζῶα καί τούς πρεσβύτερους, στημένο, λές καί τό φέρανε μόλις ἀπό τή σφαγή, ἔν' Ἄρνι μέ κέρατα ἑφτά καί μάτια ἑφτά — πού εἶναι τά ἑφτά πνεύματα τοῦ Θεοῦ τά σταλμένα στά πέρατα τῆς γῆς.

Καί ἦρθε καί πῆρε τό βιβλίο ἀπό τό δεξί χέρι Κεινοῦ πού κάθεται στό θρόνο.

Κι εὐτύς πού πῆρε τό βιβλίο, θωρεῖς τά τέσσερα ζῶα κι οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι νά γονατίζουν μπροστά στό Ἄρνι κρατώντας κιθάρες καί θυμιατήρια χρυσά — πού εἶναι οἱ προσευχές τῶν Ἁγίων.

Καί ν' ἀρχινᾶν νά ψέλνουν μιά καινούρια ὠδή πού λέει: «Ἄξιος εἶσαι νά πάρεις τό βιβλίο καί ν' ἀνοίξεις τίς σφραγίδες του. Ἐπειδή ὀδηγήθηκες στή σφαγή, καί μέ τό αἷμα τό δικό σου ξαγόρασες, γιά τοῦ Θεοῦ τή χάρη, ἀνθρώπους ἀπό κάθε φυλή καί γλώσσα καί λαό καί ἔθνος

καί γιά τοῦ Θεοῦ τή χάρη, τούς ἔκανες ἄρχοντες καί ἱερεῖς νά διαφεντεύουνε πάνω στή γῆς.»

καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κυκλόθεν τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων, λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ, Ἄξιόν ἐστι τὸ ἄρνιον τὸ ἐσφραγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν. καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας, Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἄρνιῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον, Ἀμήν. καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.

ΚΑΙ ΕΙΔΟΝ ὅτε ἤνοιξε τὸ ἄρνιον μίαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος ὡς φωνὴ βροντῆς, Ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος λευκός· καὶ ὁ καθημένος ἐπ' αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος· καὶ ἐξῆλθε νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος, Ἔρχου.

Καί στό μέρος ὅπου ἦταν ὁ θρόνος καί τά ζῶα κι οἱ πρεσβύτεροι, μού φάνηκε, εἶδα κι ἄκουσα φωνή σάν ἀπό πλῆθος ἀγγέλων ὅπου ἦτανε χιλιάδες καί χιλιάδες μυριάδες καί μυριάδες

καί ὅλοι τους μέ φωνή μεγάλη ἔλεγαν: «ἄξιο, ἄξιο, ἄξιο τό Ἄρνι τό σφραμένο νά λάβει καί δύναμη καί πλοῦτο καί σοφία κι ἐξουσία καί τιμή καί δόξα κι εὐλογία.»

Καί τό καθέν' ἀπ' ὅσα βρίσκονται στόν οὐρανό στή θάλασσα στή γῆ ἤ κάτω ἀπ' τή γῆς, ὅλα τους, μ' ὅ,τι ἐντός τους ἔκλειναν, ἄκουσα νά λένε: «Δόξα σέ Κεῖνον πού κάθεται στό θρόνο! Δόξα στό Ἄρνι κι ἐξουσία καί τιμή κι εὐλογία στους αἰῶνες τῶν αἰῶνων!»

«Ἄμην», λέγανε τά τέσσερα ζῶα. Καί οἱ πρεσβύτεροι πέφτανε καί προσκυνούσανε.

ΚΑΙ ΟΤΑΝ ἄνοιξε τό Ἄρνι τή μιάν ἀπό τίς σφραγίδες εἶδα κι ἄκουσα ἓνα ἀπό τά τέσσερα ζῶα νά λέει μέ φωνή σάν τῆς βροντῆς: «Ἔρχου».

Ἄπόταν νά 'σου ἓνα κάτασπρο ἄλογο· κι ὁ πού τό καβαλοῦσε νά κρατάει τόξο. Καί τοῦ δόθηκε στέφανος· νικητῆς νά πηγαίνει καί νά 'ναι πάντα νικητῆς.

Καί ὅταν ἄνοιξε τή σφραγίδα τή δεύτερη, τό δεύτερο ζῶο ἄκουσα νά φωνάζει κι ἐκεῖνο: «Ἔρχου».

καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός· καὶ τῷ καθη-
μένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην
ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάζουσι· καὶ
ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην,
ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος, Ἔρχου· καὶ
εἶδον, καὶ ἰδοῦ, ἵππος μέλας· καὶ ὁ καθημένος
ἐπ' αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ
ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων
λέγουσαν, Χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοί-
νικες κριθῶν δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶ-
νον μὴ ἀδικήσης.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τετάρτην,
ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγοντος,
Ἔρχου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοῦ, ἵππος χλωρός· καὶ ὁ
καθημένος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος,
καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐ-
τοῖς ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς ἀποκτεῖ-
ναι ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ
ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγίδα, εἶ-
δον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν
ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν
μαρτυρίαν ἣν εἶχον,

Καί βλέπω ξεπροβέλνει μπροστά μου ένα ἄλογο πυρό· κι ὁ πού τό καβαλοῦσε νά ἔχει ἐξουσία νά ξεγράψει τήν εἰρήνη ἀπό προσώπου γῆς· πού ν' ἀλληλοσφαγοῦνε οἱ ἄνθρωποι· καί τοῦ δόθηκε νά κρατεῖ μάχαιρα μεγάλη.

Καί ὅταν ἀνοίξε τήν τρίτη σφραγίδα, τό τρίτο ζῶο ἄκουσα νά φωνάζει κι ἐκεῖνο: «Ἔρχου». Καί βλέπω ένα μαῦρο ἄλογο κι ὁ πού τό καβαλοῦσε νά κρατάει μιά ζυγαριά στό χέρι.

Ἐπίσης ἄκουσα μιά φωνή νά βγαίνει ἀνάμεσ' ἀπ' τά ζῶα καί νά λέει: «χοῖνιξ σίτου δηναρίου καί τρεῖς χοίνικες κριθῶν δηναρίου· καί τὸ ἔλαιον καί τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης.»

Ἵστερα ὅταν ἀνοίξε τή σφραγίδα τήν τέταρτη ἄκουσα τό τέταρτο ζῶο νά φωνάζει: «Ἔρχου».

Καί εἶδα καί νά: ένα κιτρινιάρικο, χλωμό ἄλογο· κι ὁ πού τό καβαλοῦσε, ὁ Θάνατος μέ τ' ὄνομα· πού τόν ἀκολουθοῦσε ὁ Ἄδης. Καί τούς δόθηκε νά ἔχουν ἐξουσία στά μισά τοῦ μισοῦ τῆς γῆς· νά ξεκάνουν τά πάντα μέ σπαθί καί μέ πείνα μέ θανατικό καί μ' ὅλα τά θηρία τῆς γῆς.

Καί ὅταν ἀνοίξε τή σφραγίδα τήν πέμπτη κοιτάω καί τί νά δῶ: κάτω ἀπό τό θυσιαστήριο, τίς ψυχές ὄλων ἐκείνων ὁπού γιά τό λόγο τοῦ Θεοῦ καί γιά τή μαρτυρία του θανατώθηκαν.

καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες, Ἔως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς; καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκάστῳ στολὴ λευκή, καὶ ἔρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως πληρωθῶσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.

Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμός μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα, καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένη. καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον εἰλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν. καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ χιλιάρχοι, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ ἰσχυροί, καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος, ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὄρέων, καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις, Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου.

Φωνή μεγάλη μπήγανε λέγοντας: «ὡς πότε Σύ ὁ Δεσπότης ὁ ἅγιος καί ἀληθινός θά δέχεται νά μὴν κρίνεις καί νά μὴ λαβαίνεις γδικιωμό ἀπ' ὅσους εἶναι στή γῆς — γιά τό αἷμα πού χύσαμε;»

Δόθηκε τότε στὸν καθένα τους ἀπὸ μιά λευκή φορυσιά καί τούς εἰπώθηκε νά μείνουν ἀκόμη λιγάκι ν' ἀναπαυτοῦν ὅσο νά ῥθουν κι οἱ ἄλλοι δούλοι τοῦ Θεοῦ, τ' ἀδέρφια τους πού μέλλει κι ἐκεῖνα σάν αὐτούς νά θανατωθοῦνε.

Ἵστερα καθὼς ἔκανε ν' ἀνοίξει τὴ σφραγίδα τὴν ἕκτη σείστηκε ξάφνου ἡ γῆς ἀπὸ σεισμό μεγάλο· μελάνιασε ὁ ἥλιος σάν τὴν τσόχα τὴν τρίχινη καί ἡ σελήνη γιόμισε ὀλάκερη αἷμα·

τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ ἀρχινήσανε νά πέφτουν ἴδια καθὼς πέφτουν τὰ σύκα σέ μιάν ἀγριοσυκιά πού τὴ δέρνει ὁ ἄνεμος

καί μεμιᾶς ἀφανίστηκε ὁ οὐρανός, θά ἴλεγες τυλιχτάρι πού τό ἴκλεισες. Ὅπου δέν ἔμεινε βουνό κανένα μήτε νησί στή θέση του·

μόνο θωροῦσες οἱ βασιλιάδες ὅλης τῆς γῆς οἱ μεγιστάνες κι οἱ χιλιάρχιοι, πλούσιοι καί δυνατοί, δούλοι κι ἐλεύθεροι, ὅλοι τους, νά τρεχοκοπᾶνε νά κρυφτοῦνε στὰ σπήλαια καί στὰ βράχια τῶν βουνῶν·

καί φωνάζανε στὰ βράχια καί στὰ βουνά: «μπρός, πέσετε καί πλακῶστε μας, μὴ λάχει καί μᾶς δεῖ τό πρόσωπο Κεινοῦ πού κάθεται στό θρόνο· μὴ λάχει καί μᾶς χτυπήσει τοῦ Ἄρριου ἡ ἀμάχη·

ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ
μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτῶν, καὶ τίς δύναται στα-
θῆναι;

META TOΥΤΟ εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἐστῶτας
ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας
τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ
ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης,
μήτε ἐπὶ τι δένδρον. καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον
ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφρα-
γίδα Θεοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη
τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδι-
κῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, λέγων, Μὴ
ἀδικήσητε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε
τὰ δένδρα, ἄχρι σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. καὶ ἤκουσα
τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων, ἑκατὸν χιλιάδες
ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ.
ἐκ φυλῆς Ἰούδα ἑκατὸν χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ
φυλῆς Ῥουβὴν ἑκατὸν χιλιάδες· ἐκ φυλῆς Γὰδ ἑκατὸν
χιλιάδες· ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ ἑκατὸν χιλιάδες· ἐκ φυ-
λῆς Νεφθαλεὶμ ἑκατὸν χιλιάδες· ἐκ φυλῆς Μανασ-
σῆ ἑκατὸν χιλιάδες·

τί ἔφτασε ἡ μέρα τῆς ὀργητάς τους τῆς μεγάλης καί ποιός θά μπορέσει νά τήνε βαστάξει;»

ΕΠΕΙΤΑ ΕΙΔΑ τέσσερις ἀγγέλους νά στέκουνε στίς τέσσερις ἄκριες τῆς γῆς καί νά κρατᾶνε τούς ἀνέμους ἔτσι πού νά μή φυσήξει κανένας τους πάνω σέ γῆς ἢ σέ θάλασσα ἢ σέ δέντρο.

Καί εἶδα, μέ τό πού ἀνέβαινε ὁ ἥλιος, ἕναν ἄλλον ἄγγελο ν' ἀνεβαίνει κι ἐκεῖνος καί νά ἔχει πάνω του τή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζωντανοῦ. Καί τόν ἀκουσα μέ φωνή μεγάλη νά κράζει στούς τέσσερις ἀνέμους πού ἔχαν ἔργο τους νά χτυπήσουνε γῆς καί θάλασσα:

«ὄχι, μή χτυπήσετε γῆς μήτε θάλασσα μήτε δέντρο κανένα, ὅσο νά μᾶς δοθεῖ ὁ καιρός νά σφραγίσουμε στό μέτωπο τούς δούλους τοῦ Θεοῦ μας.»

Ἄκουσα τότες πόσοι εἶναι οἱ σφραγισμένοι: ἑκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες εἶναι οἱ σφραγισμένοι ἀπ' ὅλες τίς φυλές τοῦ Ἰσραήλ.

καί ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Ρουβήν δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Γάδ δώδεκα χιλιάδες·

ἀπό τή φυλή τοῦ Ἀσήρ δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Νεφθαλεῖμ δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες·

ἐκ φυλῆς Συμεῶν ἰβ' χιλιάδες·
 ἐκ φυλῆς Λευὶ ἰβ' χιλιάδες· ἐκ φυλῆς Ἰσσαχάρ
 ἰβ' χιλιάδες· ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν ἰβ' χιλιάδες·
 ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ ἰβ' χιλιάδες· ἐκ φυλῆς Βενια-
 μὴν ἰβ' χιλιάδες ἐσφραγισμένοι. μετὰ ταῦτα εἶ-
 δον, καὶ ἰδοῦ, ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν
 οὐδεὶς ἠδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ
 λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἐστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου
 καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στο-
 λὰς λευκάς, καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·
 καὶ κράζουσι φωνῇ μεγάλη λέγοντες, Ἡ σωτη-
 ρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου
 καὶ τῷ ἀρνίῳ. καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι ἐστήκεσαν
 κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν
 τεσσάρων ζώων· καὶ ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ θρόνου
 ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ
 Θεῷ λέγοντες, Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ
 ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύ-
 ναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας
 τῶν αἰώνων. ἀμήν. καὶ ἀπεκρίθη εἰς ἐκ τῶν
 πρεσβυτέρων λέγων μοι, Οὗτοι οἱ περιβεβλημέ-
 νοι τὰς στολὰς τὰς λευκάς, τίνες εἰσὶ; καὶ πό-
 θεν ἦλθον;

ἀπό τή φυλή τοῦ Συμεών δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Λευί δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰσασαχάρ δώδεκα χιλιάδες·

ἀπό τή φυλή τοῦ Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες· ἀπό τή φυλή τοῦ Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες οἱ σφραγισμένοι.

Τέλος, εἶδα καί νά: ὄχλος πολὺς, μιλιούνια πού μετρημὸ δέν εἶχαν, ἀπό κάθε ἔθνος, φυλή, λαό, γλώσσα, νά στέκουνε ὅλοι τους μπροστά στό θρόνο ντυμένοι στά λευκά καί νά κρατᾶνε κλωνάρια φοινικιάς στό χέρι·

οπού φώναζαν μ' ὄλη τους τή δύναμη: «ἡ σωτηρία γιά τό Ἄρνι μας καί ἡ σωτηρία γιά τόν Θεό μας πού ἔναι στό θρόνο.»

Καί οἱ ἄγγελοι ὅλοι πού ἔχανε κάνει κύκλο γύρω ἀπό τό θρόνο καί τούς πρεσβύτερους καί τά τέσσερα ζῶα, πέφτουν μεμιάς καταμπροστά στό θρόνο, μέ τό πρόσωπό τους ν' ἀγγίζει τή γῆς, καί προσκυνᾶνε τόν Θεό

λέγοντας: «Ἄμην. Ἡ εὐλογία καί ἡ δόξα καί ἡ σοφία καί ἡ εὐχαριστία καί ἡ τιμή καί ἡ δύναμη καί ἡ ἐξουσία στόν Θεό μας, στους αἰῶνες τῶν αἰώνων· ἀμήν.»

Τότε γυρνάει ἕνας ἀπό τούς πρεσβύτερους καί μοῦ λέει: «αὐτοί ὅλοι μέ τή στολή τή λευκή — ποιοί εἶναι; ποῦθε ἤρθανε;»

καὶ εἶρηκα αὐτῶ, Κύριέ μου, σὺ οἶ-
 δας. καὶ εἶπέ μοι, Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ
 τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς
 στολὰς αὐτῶν, καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵ-
 ματι τοῦ ἀρνίου. διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ
 θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύουσιν αὐτῶ ἡμέρας
 καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῶ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος
 ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς. οὐ πεινά-
 σουσιν ἔτι, οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδὲ μὴ πέσῃ
 ἐπ' αὐτούς ὁ ἥλιος, οὐδὲ πᾶν καῦμα. ὅτι τὸ ἀρ-
 νιον τὸ ἀνά μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτούς,
 καὶ ὀδηγήσει αὐτούς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων,
 καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν
 ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Κι ἐγώ τοῦ ἀποκρίθηκα: «Κύριέ μου, σύ ξέρεις καλύτερα.» Μοῦ λέει κείνος τότε: «αὐτοί πού βλέπεις μᾶς ἔρχονται ἀπό τή θλίψη τή μεγάλη. Καί ἡ στολή τους ἔσωσε νά γίνει τόσο λευκή μέ τό νά τήν πλένουν μέσα στό αἷμα τοῦ Ἄρνιου·

γιά τοῦτο βλέπεις νά στέκουνε μπροστά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί νά τόν λατρεύουνε νύχτα-μέρα στό νάό του. Ὅμως κι ἐκεῖνος πού κάθεται στό θρόνο θ' ἀπλώσει σκέπη πάνω τους

πού πιά νά μὴν πεινάσουν, πιά νά μὴ διψάσουν, πιά νά μὴν πέσει πάνω τους ἡ κάψα τοῦ ἥλιου μήτε ἄλλη καμιά·

ἐπειδὴ τό Ἄρνι πού ἔναι καταμεσῆς στό θρόνο θά μπεῖ μπροστά νά τούς ὀδηγήσει καί νάν τούς πάει ἐκεῖ πού ἀναβλύζει τό ὕδωρ τῆς ζωῆς. Καί τό κάθε δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια τους, ὁ Θεός μέ τό ἴδιο του τό χέρι θά τό σφουγγίσει.»

Οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι
οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας

Καὶ ὅταν ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἐβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον. καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστήκασιν, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλά, ἵνα δώσει ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου. καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸ λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸ ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας ἠτοίμασαν αὐτοὺς ἵνα σαλπίσωσι.

Καὶ ὁ πρῶτος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μειμιγμένα ἐν αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς κατεκάη, καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

Καί ὅταν ἄνοιξε τή σφραγίδα τήν ἕβδομη σιωπή ἀπλώθηκε ἴσαμε μισή ὥρα πάνω στους οὐρανοὺς.

Ἵστερα εἶδα τούς ἀγγέλους τούς ἑφτά, κεινοὺς πού φύλαγαν τόν Θεό, νά κρατᾶν ἑφτά σάλπιγγες.

Καί τήν ἴδια στιγμή, ἓνας ἄλλος ἄγγελος εἶδα νά ἔρχεται καί νά στέκεται μπροστά στό θυσιαστήριο κρατώντας θυμιατήρι χρυσό. Κι εἶχε πολλά θυμιάματα γιά νά τά προσφέρει μαζί μέ τίς προσευχές ὅλων τῶν ἀγίων στό θυσιαστήριο τό χρυσό πού ἔναι μπροστά στό θρόνο.

Κι ὁ καπνός ἀπό τά θυμιάματα θωροῦσες ν' ἀνεβαίνει ἀπό τό χέρι τοῦ ἀγγέλου μαζί μέ τίς προσευχές τῶν ἀγίων κατά τόν Θεό.

Στά ἕστερα, πῆρε ὁ ἄγγελος τό θυμιατήρι, τό γιόμισε ἀπό τή φωτιά τοῦ θυσιαστηρίου καί τό τίναξε καταπάνω στή γῆς. Ὅπου ἀκούστηκαν βροντές φωνές κι ἀστραπές· καί σεισμός μέγας ἐγένετο.

Τότες οἱ ἑφτά ἄγγελοι πού κρατοῦσαν τίς ἑφτά σάλπιγγες ἐτοιμάστηκαν νά σαλπίσουν.

Σάλπισε ὁ πρῶτος. Μειμᾶς ἀρχίνησε νά πέφτει ραγδαία βροχή ἀπό αἶμα φωτιά καί χαλάζι ἀνακατωμένα. Ὅπου ἓνα μεγάλο μέρος ἀπό τή γῆς καί τή θάλασσα καί τά δέντρα καήκανε. Καί τό χλωρό χορτάρι κι ἐκεῖνο γένηκε κάρβουνο.

Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα, καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρησαν.

Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται ὁ Ἄψινθος· καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα μὴ φάνη τὸ τρίτον αὐτῆς, καὶ ἡ νύξ ὁμοίως.

Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐνὸς ἀετοῦ πετομένου ἐν μεσουρανήματι λέγοντος φωνῇ μεγάλη, Οὐαί, οὐαί, οὐαί τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

Σάλπισε ο δεύτερος άγγελος. Κι ένα πράμα παράξενο, σάν πελώριο βουνό καιούμενο, ρίχτηκε στη θάλασσα· κι ένα μέρος τής θάλασσας τό 'βλεπες νά γίνεται αίμα.

"Ως κι άπ' αυτά πού ζοϋνε μέσα στη θάλασσα κι έχουνε ψυχή, σκεδόν τά μισά ποθάνανε. Κι από τά πλεούμενα επίσης, άλλα τόσα, γενήκανε συντρίμια.

Σάλπισε ύστερα ο τρίτος άγγελος. Κι ένας μέγας άστέρας, θά 'λεγες λαμπάδα καιούμενη, χύθηκε από τόν ούρανό κι ήρθε νά πέσει πάνου στά ποτάμια· καί στίς πηγές.

«'Αψινθος» τ' όνομα του άστέρα. Κι από τά νερά πού γιόμισαν άψινθο κι έγιναν πικρά, φαρμάκι, πολλοί άνθρωποι ποθάνανε.

Σάλπισε ο τέταρτος άγγελος. Κι ένα κομμάτι από τόν ήλιο χαλάστηκε· τό ίδιο κι από τό φεγγάρι κι από τ' άστρα. Σκοτεινιά πλάκωσε πού μήτε ή μέρα νά φέγγει καλά καλά μήτε ή νύχτα.

"Υστερα, μου φάνηκε, είδα κι άκουσα έναν αετό πού πετοϋσε μεσουράνα κι έκραζε μέ φωνή μεγάλη: «άλίμονο στους κατοίκους τής γής όταν ή φωνή τής σάλπιγγας καί τών τριών άλλων άγγέλων άντηχήσει.»

ΚΑΙ Ο ΠΕΜΠΤΟΣ ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου. καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου μεγάλης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἄηρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος. καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία, ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς. καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρόν, οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων. καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσονται μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον. καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύγει ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν. καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἠτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσῷ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων.

ΟΠΟΥ ΕΥΘΥΣ σάλπισε ὁ πέμπτος ἄγγελος. Καί εἶδα ἕναν ἀστέρα πού ἔχε πέσει ἀπό τόν οὐρανό στή γῆς νά κρατεῖ τό κλειδί τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.

Πού τό ἀνοίξε τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου· καί καπνός ἀνέβηκε θά ἔλεγεσ ἀπό μεγάλο καμίνι· σκοτείνιασε ὁ ἥλιος κι ὁ ἀέρας ἀπό τούς πολλούς καπνούς.

Ἵστερα, μέσ' ἀπό τούς καπνούς, νά ἔσου βλέπω νά ξεπετιοῦνται κάτι ἀκρίδες πού εἶχανε λέει τήν ἴδια δύναμη κι ἐξουσία πῶχουνε οἱ σκορπιοί πάνου στή γῆς.

Κι εἶχανε παραγγελιά νά μήν πειράξουν μήδε χορτάρι μήδε καμιά πρασινάδα παρά μονάχα τούς ἀνθρώπους ἐκείνους πού δέν εἶχανε στό μέτωπό τους τή σφραγίδα τοῦ Θεοῦ·

καί πάλι ὄχι νά τούς ξεκάνουν ὀλότελα παρά νά τούς βασανίζουνε σιγά σιγά μῆνες πέντε· κι ὁ βασανισμός τους νά ἔναι ὅμοιος μ' αὐτόν πού παθαίνει ὁ ἄνθρωπος ἅμα τότε κεντρίσει σκορπιός.

Τέτοιες μέρες εἶναι πού θ' ἀποζητοῦν οἱ ἄνθρωποι τό θάνατο καί δέ θά τόν βρίσκουν· πού θ' ἀποθυμοῦν νά ποθάνουν ὅμως ὁ θάνατος μήτε πού θά τούς σιμώνει.

Ὅσο γιά τίς ἀκρίδες αὐτές ἦταν ἴδιες ἄλογα ἔτοιμα γιά πόλεμο. Στήν κεφαλή τους εἶχανε κάτι σάν στεφάνια πού νά μοιάζουν χρυσαφένια· ὅμως τά πρόσωπά τους ἦταν ἀπαράλλαχτα πρόσωπο ἀνθρώπου·

καὶ εἶχον τρίχας ὡς
 τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόν-
 των ἦσαν. καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδη-
 ροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ὡς φωνὴ
 ἀρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.
 καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις, καὶ κέντρα·
 καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδι-
 κῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε. ἔχουσιν
 ἐπ' αὐτῶν βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου·
 ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδὼν, καὶ ἐν τῇ
 Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοῦ, ἔρχεται ἔτι δύο
 οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα
 φωνὴν μίαν ἐκ τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου
 τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, λέγοντα τῷ
 ἕκτῳ ἀγγέλῳ ὁ ἔχων τὴν σάλπιγγα, Λῦσον τοὺς
 τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ πο-
 ταμῷ τῷ μεγάλῳ, Εὐφράτῃ. καὶ ἐλύθησαν οἱ
 τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἠτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν
 καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτόν, ἵνα ἀποκτεί-
 νωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων. καὶ ὁ ἀριθμὸς
 τῶν στρατευμάτων τοῦ ἵππικοῦ δύο μυριάδες μυ-
 ριάδων· ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

τό μαλλί τους σάν τό μαλλί τῆς γυναίκας καί τά δόντια τους σάν τά δόντια τοῦ λιονταριοῦ.

Ἐΐχανε περασμένο σιδερένιο θώρακα στό στήθος καί καθώς ἀνοιγοκλείνανε τά φτερά τους ἔκαναν τόν κρότο πού κάνουν ὅταν τρέχουν στόν πόλεμο ἄρματα μ' ἄλογα πολλά.

Ἡ οὐρά τους καί τό κεντρί τους ὅμοια μέ τοῦ σκορπιοῦ· καί ἡ δύναμη στήν οὐρά τους τέτοια πού νά βασανίζει τούς ἀνθρώπους πέντε μῆνες συνέχεια.

Κι ἔχουνε ἄρχοντά τους τόν ἄρχοντα τῆς ἀβύσσου· πού τ' ὄνομά του εἶναι Ἄβαδδών στά ἑβραϊκά καί Ἀπολλύων στά ἑλληνικά.

Νά ποιό ἦταν τό ἀλίμονο τό ἕνα· πάει, πέρασε. Ἄπομένουν τ' ἄλλα δύο.

Σάλπισε ὁ ἕκτος ἄγγελος. Βγῆκε τότες μία φωνή ἀπό τίς τέσσερις γωνιές τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ, πού βρισκότανε μπροστά στόν Θεό

κι ἔλεγε στόν ἕκτο ἄγγελο, κεῖνον πού κρατοῦσε τή σάλπιγγα: «λύσε τούς τέσσερις ἀγγέλους πού ἔναι δεμένοι στό μεγάλο ποταμό τόν Εὐφράτη.»

Καί λύθηκαν οἱ τέσσερις ἄγγελοι αὐτοί πού ἔργο τους εἶχαν νά ξολοθρέψουν σχεδόν τούς μισούς ἀνθρώπους σέ ὀρισμένη ὥρα καί μέρα καί μήνα καί χρόνο πού μόνο οἱ καθαλαραῖοι ἀπό τό στρατό τους ἦτανε δύο φορές μυριάδες· τόν ἄκουσα καλά τόν ἀριθμό.

εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὄρασει, καὶ τοὺς καθη-
 μένους ἐπ' αὐτῶν, ἔχοντας θώρακας πυρίνους
 καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ
 τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν
 στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς
 καὶ θεῖον. ἀπὸ τῶν τριῶν πληγῶν τούτων ἀπε-
 κτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυ-
 ρὸς καὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευο-
 μένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν. ἡ γὰρ ἐξουσία
 τῶν ἵππων ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἐστι, καὶ ἐν
 ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι
 ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλᾶς, καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικού-
 σι. καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἀπε-
 κτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐ μετε-
 νόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ
 προσκυνήσουσι τὰ δαιμόνια, καὶ τὰ εἶδωλα τὰ
 χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθι-
 να καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύνανται οὔτε
 ἀκούειν οὔτε περιπατεῖν· καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ
 τῶν φόνων αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν φαρμάκων αὐ-
 τῶν, οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν
 κλεμμάτων αὐτῶν.

ΚΑΙ ΕΙΔΟΝ ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνον-
 τα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ
 ἡ ἶρις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον
 αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι
 πυρός,

Κι ὅσο γιά τ' ἄλογα καί τούς καθαλαραίους — νά πῶς τούς εἶδα: εἶχανε θώρακες ἀπό φωτιά καί θειάφι καί γυάκινθο. Τά κεφάλια τῶν ἀλόγων ὅμοια μέ κεφάλια λεόντων. Καί δῶσ' του νά ξεχύνεται ἀπό τό μουσοῦδι τους φωτιά καπνός καί θειάφι.

Ἐπί τῶν χτυπήματα πού ἔκαναν αὐτά τά τρία — ἡ φωτιά ὁ καπνός καί τό θειάφι — ξολοθρεύτηκαν ἄνθρωποι πολλοί.

Ἐπειδῆς αὐτά τ' ἄλογα τή δύναμή τους τήν εἶχαν στό στόμα καί στήν οὐρά. Ἡ οὐρά τους εἶναι ἴδια φίδι κι ἔχει κεφαλή πού χτυπάει.

Ἀλλά κι ὅσοι ἄνθρωποι ἀπόμειναν καί δέν ἔπαθαν τίποτε ἀπό τέτοιας λογῆς χτυπήματα, μήν πείς ὅτι μετανοήσανε γιά τά ἔργα τους ἢ πάψανε νά προσκυνοῦν τά δαιμόνια τά χρυσά καί τ' ἀσημένια, τά χάλκινα καί τά πέτρινα καί τά ξύλινα — ὅλ' αὐτά πού δέ γίνεται ποτέ νά βλέπουν ἢ ν' ἀκοῦνε ἢ νά περπατοῦν —

ὄχι· δέ μετανοήσανε γιά τά φονικά τους καί τίς μαγανειές τους τήν πορνεία τους καί τήν κλεψιά τους.

TOTΕΣ ΗΤΑΝ πού εἶδα νά κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό ἕνας ἄλλος ἄγγελος, δυνατός αὐτός, ντυμένος στό σύννεφο καί μ' ἕνα φωτεινό γύρο στήν κεφαλή του. Ἡλιος σωστός ἡ ὄψη του καί τά πόδια του στύλοι φωτιᾶς.

καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἀνεωγμένον· καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη ὡσπερ λέων μυχᾶται· καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς· καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν, Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς· καὶ ὁ ἄγγελος, ὃν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἤρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιάν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται, ἀλλὰ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ ἐτελέσθῃ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοὺς ἑαυτοῦ δούλους τοὺς προφήτας· καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσαν μετ' ἐμοῦ, καὶ λέγουσαν, Ὑπαγε, λάβε τὸ βιβλίον τὸ ἠνεωγμένον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἐστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Κρατοῦσε στό χέρι του ἓνα μικρό τυλιχτάρι ἀνοιγμένο· κι ἔθεσε τό ἴνα του πόδι, τό δεξί, στή θάλασσα καί τ' ἄλλο, τ' ἀριστερό, στή στεριά.

Ἦστερα ἔμπηξε φωνή μεγάλη, θά ἴλεγεσ λέοντασ πού βρυχιέται. Καί μέ τό πού ἀντήχησε, ἀντήχησαν κι οἱ ἔφτά βροντέσ τή φωνή τή δική τουσ·

καί μετά πού μπουμπούνισαν οἱ βροντέσ, ἐτοιμάστηκαν νά γράψω. Ἄλλά μιά φωνή μου ἴρθε ἀπό τόν οὐρανό πού ἴλεγε: «αὐτά πού ἄκουσεσ νά λένε οἱ βροντέσ μήν τά γράψεισ. Νά τά κρατήσεισ κρυφά.»

Καί ὁ ἄγγελοσ ἐκεῖνοσ πού εἴχα δεῖ νά στέκει μέ τό ἴνα πόδι στή στεριά καί τ' ἄλλο στή θάλασσα σήκωσε στόν οὐρανό τό δεξί χέρι του

κατά Κεῖνον πού ζεῖ στούσ αἰώνεσ τῶν αἰώνων· πού ἔπλασε τόν οὐρανό μ' ὄσα ἐντόσ του κλείνει, τή γῆσ μ' ὄσα ἐντόσ τησ κλείνει, τή θάλασσα μ' ὄσα ἐντόσ τησ κλείνει – κι ὤμοσε πώσ ἀλήθεια καιρόσ δέν ἀπόμεινε πιά

καί ὄτι εὐθύσ πού ἠ φωνή τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἔβδομου, πού μέλλει νά σαλπίσει, ἀκουστεῖ, θ' ἀποσωθεῖ τό μυστήριο τοῦ Θεοῦ ἔτσι καθώσ τό ἴχε ἀναγγεῖλει σ' ἀνθρώπουσ καί σέ προφήτεσ.

Καί ἰδοῦ πάλι κείνη ἠ φωνή πού μου ἴχε φτάσει ἀπό τόν οὐρανό, μίλησε κι εἶπε: «πήγαινε πάρε τό τυλιχτάρι τό ἀνοιχτό ἀπό τά χέρια τοῦ ἀγγέλου κεινοῦ πού πατεῖ σέ στεριά καί σέ θάλασσα.»

καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἄγγελον λέγων
 αὐτῷ δοῦναί μοι τὸ βιβλαρίδιον. καὶ λέγει μοι,
 Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν
 κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ
 ὡς μέλι. καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χει-
 ρὸς τοῦ ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦν ἐν
 τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκὺ· καὶ ὅτε ἔφαγον
 αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου. καὶ λέγουσί μοι,
 Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι
 καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

ΚΑΙ ΕΔΟΘΗ ΜΟΙ κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων,
 Ἔγειραι, καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ
 τὸ θυσιαστήριον, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐ-
 τῷ. καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε
 ἔξωθεν, καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης, ὅτι ἐδόθη τοῖς
 ἔθνεσι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆ-
 νας τεσσαράκοντα δύο. καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρ-
 τυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας
 διακοσίας ἐξήκοντα περιβεβλημένοι σάκκους.
 οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ
 ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶτες.

Πῆγα τότε στόν ἄγγελο καί τοῦ εἶπα νά μοῦ δώσει τό μικρό τυλιχτάρι. Καί αὐτός μοῦ εἶπε: «νάν τό πά- ρεις καί νάν τό φᾶς. Θά πικράνει τά σωθικά σου, ὅμως στό στόμα σου θά ᾽ναι γλυκύ σάν μέλι.»

Ἐποῦ πῆρα τό τυλιχτάρι ἀπό τό χέρι τοῦ ἀγγέλου καί τό ἔφαγα. Κι ἦταν γλυκύ σάν μέλι ἀλλά πικρά- θηκαν τά σωθικά μου.

Τότε αὐτός εἶπε: «ἀνάγκη πᾶσα νά προφητέψεις πά- λι σέ λαούς καί ἔθνη καί γλώσσες καί βασιλιάδες πολλούς.»

ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΑ, μοῦ ἔδωκαν ἓνα καλάμι ὅμοιο ραβδί, λέγοντάς μου: σήκω καί μέτρησε τό ναό τοῦ Θεοῦ καί τό θυσιαστήριο μαζί μ' ὅσους προσκυνητές βρί- σκονται μέσα του.

Ὅμως τήν αὐλή ἔξω ἀπό τό ναό, ἄς' τήνε μὴν τήνε μετράς· ὅτι δόθηκε στά ἔθνη· καί θά τήνε πατήσουν τήν ἅγια πολιτεία σαράντα δύο μῆνες·

καί στούς δύο μου μάρτυρες θά παραγγεῖλω χίλιες διακόσιες ἐξήντα μέρες νά προφητεύουνε κουκουλω- μένοι μέ σάκους.

Καί οἱ δύο μάρτυρες πού λέω εἶναι αὐτά τά δύο ἔλαιόδεντρα καί αὐτοί οἱ δύο λύχνοι πού θεωρεῖς νά στέκουνε μπροστά στόν Κύριο τῆς γῆς·

αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θελήσῃ αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι. οὗτοι ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανόν, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν· καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, στρέφειν αὐτὰ εἰς αἶμα, καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὅσάκις ἐὰν θελήσωσι. καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσῃ μετ' αὐτῶν πόλεμον, καὶ νικήσῃ αὐτούς, καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς. καὶ τὸ πτώμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη. καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν τὸ πτώμα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφίουσι τεθῆναι εἰς μνήμα. καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐφραίνονται, καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφητῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

πού ἔτσι καί δοκιμάσει νάν τούς πειράξει κανένας, βγάνουν ἀπό τό στόμα τους φωτιά πού κατατρῶει τόν κάθε λογῆς ἐχθρό. Μ' αὐτό τόν τρόπο τοῦ μέλλεται νά θανατωθεῖ ὅποιος δοκιμάσει νάν τούς πειράξει.

Αὐτοί ἔχουν τήν ἐξουσία νά κλείνουν τόν οὐρανό γιά νά μήν πέφτει βροχή τίς μέρες πού προφητεύουνε. Καθώς ἐπίσης ἔχουν ἐξουσία πάνω στά νερά νά τ' ἀλλάζουν σέ αἷμα· καί νά χτυπᾶν νά λαβώνουν τή γῆς μέ κάθε τρόπο, φτάνει νά τό θελήσουν.

Ὅμως ὅταν τελέψουν τή μαρτυρία τους — τό θηρίο πού ἀνεβαίνει ἀπό τήν ἄβυσσο θ' ἀνοίξει πόλεμο μαζί τους καί θά τούς κατανικήσει καί θά τούς θανατώσει καί τό κουφάρι τους θ' ἀπομένει στήν πλατεία τῆς πολιτείας τῆς μεγάλης ὀπού τή λένε πνευματικά Σόδομα καί Αἴγυπτος — ἐκεῖ ὅπου καί ὁ Κύριός τους ἐσταυρώθη.

Τρεισήμισι μέρες συνέχεια θά ἔρχονται ἀπ' ὅλους τούς λαούς, τά ἔθνη, τίς φυλές καί τίς γλώσσες, νά τηρᾶνε τά κουφάρια τους καί νά μήν ἀφήνουν νά τά βάλει κανένας σέ μνήμα.

Καί οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θά χαίρονται γιά ὅλα τοῦτα καί θά εὐφραίνονται καί θά στέλνουν δῶρα ὁ ἕνας στόν ἄλλον· πιστεύοντας ὅτι αὐτοί οἱ δύο προφήτες τούς βασάνισαν πολύ τούς κατοίκους τῆς γῆς.

καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς. καὶ ἤκουσαν φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης αὐτοῖς, Ἀνάβατε ὧδε. καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν. καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτὰ· καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο, καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἰδοὺ, ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται ταχύ.

Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγοντες, Ἐγένετο ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι, οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κάθηνται ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ λέγοντες, Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεός, ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὅτι εἴληφας τὴν δυνάμιν σου τὴν μεγάλην, καὶ ἐβασίλευσας.

Ὅμως εὐθὺς πού περάσουν οἱ τρεισήμισι μέρες νά 'σου πού μιά πνοή ζωῆς φτάνει ἀπό Θεοῦ καί τούς ξανασταίνει στά πόδια τους· φόβος καί τρόμος τότε τούς συνεπαίρνει ὅλους μόνο νά τούς θωροῦνε

καί μιά δυνατή φωνή ἀκούγεται ἀπό τόν οὐρανό νά λέει: «ἐλάτε ἀνεβείτε δῶ πάνω.» Κι ἓνα σύννεφο τούς παίρνει καί τούς ἀνεβάζει στόν οὐρανό μπροστά στά μάτια τῶν ἐχθρῶν τους.

Καί γίνεται τήν ὥρα ἐκείνη μέγανος σεισμός πού σχεδόν ὀλάκερη ἡ πολιτεία νά σωριαστεῖ σέ συντρίμια. Ἦσαμε ἑφτά χιλιάδες οἱ σκοτωμένοι σ' αὐτόν τό σεισμό· κι ὅσοι γλιτώνουν γιομάτοι φόβο δοξολογοῦνε τόν Θεό τ' οὐρανοῦ.

Νά ποιό τό ἀλίμονο τό δεύτερο. Πέρασε κι αὐτό. Ταχιά φτάνουμε στό τρίτο.

Σάλπισε ὁ ἕβδομος ἄγγελος· κι ἀκούστηκαν φωνές πολλές ἀπό τόν οὐρανό νά λένε: «ἰδοῦ ἔφτασε ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· πού θά κρατήσῃ στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.»

Παρευθὺς οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι πού βρισκονται καθισμένοι στούς θρόνους τους μπροστά στόν Θεό πέσανε μπρούμυτα καί προσκυνήσανε τόν Θεό λέγοντας:

«Εὐχαριστοῦμεν σε Κύριε ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ ὁ ὦν καί ὁ ἦν πού ἔλαβες τή δύναμή σου τή μεγάλη καί βασίλεψες·

τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου, καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν κριθῆναι, καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις καὶ τοῖς ἁγίοις καὶ τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν.

Καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

Ἐναντίον σου τά ἔθνη ξεσηκώθηκαν· ἀλλά ἰδοὺ τώρα πού σήμανε ἡ ὥρα τῆς ὀργῆς τῆς δικῆς σου καί ἡ ὥρα τῶν νεκρῶν νά κριθοῦνε· νά πλερώσεις τούς πιστούς σου τούς προφήτες καί τούς ἁγίους καί ὅλους ὄσους σέβονται τ' ὄνομά σου μικρούς καί μεγάλους· σήμανε ἡ ὥρα ν' ἀφανίσεις ἐκείνους πού ἀφανίζανε ὡς τώρα σύμπασα τήν οἰκουμένη.»

Ἄνοιξε τότε ὁ ναός τοῦ Θεοῦ στόν οὐρανό καί φάνηκε ἡ κιβωτός τῆς διαθήκης του· σεισμός ἐγένε· ἄστραψε καί ἐβρόντηξε καί ἔπεσε χοντρό χαλάζι·

Καὶ ἰδοὺ,
δράκων πυρρὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ

Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα, καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα· καὶ κράζει ὠδίνουσα, καὶ βασανιζομένη τεκεῖν. καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ, δράκων πυρρὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα. καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα, ὅταν τέκη, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγη. καὶ ἔτεκεν υἱόν, ἄρσεν, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἠρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ. καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.

Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ τοῦ πολεμήσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,

Φάνηκε ὕστερα ἓνα μεγάλο σημάδι
 στὸν οὐρανό: μιὰ γυναίκα ντυμένη τὸν ἥλιο· καὶ τὸ
 φεγγάρι κάτω ἀπ' τὰ πόδια τῆς· καὶ στεφάνι στὴν
 κεφαλή τῆς μὲ ἄστρα δώδεκα.

Ἔγκυος ἦτανε καὶ φώναζε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τοὺς
 παιδεμούς τῆς γέννας.

Ἄλλὰ φανερώθηκε στὸν οὐρανὸ κι ἄλλο σημάδι:
 ἓνας πελώριος κοκκινωπὸς δράκοντας μ' ἑπτὰ κεφά-
 λια καὶ δέκα κέρατα· καὶ στὸ κάθε κεφάλι του ἀπὸ
 ἓνα στολίδι.

Τέτοιος δράκοντας, πού μονάχα ἡ οὐρά του νά σαρώ-
 νει πλῆθος ἄστρα καὶ νά τὰ ρίχνει στὴ γῆς. Καὶ λοι-
 πὸν αὐτὸς ὁ δράκοντας ἤρθε καὶ τὸ ἔστησε μπροστά
 στὴ γυναίκα· καὶ περίμενε τὴν ὥρα πού θά βγεῖ τὸ
 παιδί τῆς νά τὸ βουτήξει καὶ νὰν τὸ φάει.

Καὶ αὐτὴ γέννησε ἀγόρι· τὸ ἀγόρι πού ἔμελλε νά κυ-
 βερνήσει μὲ ραβδί σιδερένιο τὰ ἔθνη. Ὅπου εὐθύς
 τ' ἀρπάξανε τὸ παιδί καὶ τὸ πήγανε στὸν Θεὸ μπροστά
 στὸ θρόνο του·

ἐνῶ ἡ γυναίκα πῆρε δρόμο καὶ πῆγε στὴν ἔρημο, κεῖ
 πού τῆς εἶχανε τόπο ἐτοιμασμένο μὲ τὸ θέλημα τοῦ
 Θεοῦ νά ζεῖ καὶ νά θρέφεται γιὰ χίλιες διακόσιες
 ἐξήντα μέρες.

Καὶ στὸν οὐρανὸ κηρύχτηκε πόλεμος. Ἐσηκώθηκε ὁ
 Μιχαὴλ μὲ τοὺς ἀγγέλους του νά χτυπήσει τὸ δρά-
 κοντα. Καὶ ὁ δράκοντας κι ἐκεῖνος πάλι μὲ τοὺς δι-
 κούς του.

καὶ οὐκ ἴσχυσαν, οὐδὲ τόπος εὐρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ. καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφεις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην· ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν. καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν, Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ· ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός. καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου, καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου. διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε, οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἣτις ἔτεκε τὸν ἄρρην· καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ αἱ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ, ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.

Μόνο πού δέν κατάφερε τίποτα. Τόπος γι' αὐτόν μέσα στὸν οὐρανὸ δέν ἦτανε πιά.

Διώχτηκε γιὰ τὰ καλά ὁ μεγάλος δράκοντας, ὁ ὄφιο ὁ ἀρχαῖος ὁπού τὸν λένε Διάβολο ἢ Σατανά καί ξεπλανεύει τὴν οἰκουμένη ὀλάκερη· διώχτηκε στὴ γῆς κι αὐτός καί τὰ στοιχειά του.

Καί ἄκουσα φωνὴ μεγάλη ἀπὸ ψηλά νά λέει: «στοῦ Θεοῦ μας τὰ χέρια καί στὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ δῶ καί πέρα ἡ σωτηρία καί ἡ δύναμη καί ἡ βασιλεία· ὅτι διώχτηκε αὐτός πού κατάτρεχε τ' ἀδέρφια μας καί τὰ κατηγοροῦσε νύχτα-μέρα μπροστά στὸν Θεό.

Τ' ἀδέρφια μας πού —ἄς εἶναι καλά τό αἶμα τοῦ Ἄρνιου καί ὁ λόγος τῆς μαρτυρίας τους— τότε κατανικήσανε. Δέν ἀρπάχτηκαν ἀπὸ τὴ ζωούλα τους παρά φτάσανε ἄφοβοι ὡς τό θάνατο.

Εὐφραίνεστε λοιπὸν οὐρανοί κι ὅσοι μέσα τους κατοικεῖτε. Κι ἀλίμονο σέ σᾶς γῆς καί θάλασσα· ὅτι τώρα ἐκατέβη ἐκεῖ ὁ Διάβολος κι ὁ θυμὸς του εἶναι μεγάλος ξέροντας ὅτι δέν τοῦ ἀπομένει πλέον πολὺς καιρός.»

Πραγματικά βλέποντας ὅτι τότε ρίξανε στὴ γῆς ὁ Διάβολος ἔβαλε στό μάτι κείνη τὴ γυναίκα μέ τό ἀγόρι· καί ἀρχίνησε νά τὴν κυνηγᾶ.

Δόθηκαν τότε στὴ γυναίκα δύο μεγάλες φτεροῦγες ἀετοῦ νά πετάει πάνω ἀπὸ τὴν ἔρημο στό δικό της τὸν τόπο. Κι ἔζησε τρεισήμισι τόσους χρόνους δίχως νά τὴνε βλέπει ὁ Ὅφιο.

καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφεις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ. καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ. καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης.

KAI EIDON ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἑπτὰ, καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας. καὶ τὸ θηρίον, ὃ εἶδον, ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος· καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου·

Δέν πά' νά τίναζε νερό από τό στόμα του ό Όφρις καταπάνου στή γυναίκα πού νά τήνε κάμει νά σηκώνει ποτάμι ολάκερο

τίποτα δέν κατάφερε· ή γής ήρθε σέ βοήθεια κι άνοιξε τό δικό της στόμα και κατάπие τόν ποταμό πού ξέρασε ό δράκοντας από τό στόμα του.

Όπού τόν έπιασε γινάτι τό δράκοντα μέ τή γυναίκα και σοφίστηκε νά κάνει πόλεμο μ' αυτούς πού 'ναι σπέρμα τής γενιᾶς της και φυλάγουν τίς έντολές του Θεού κι έχουν του 'Ιησού τή μαρτυρία.

Όταν πέρασαν αυτά όλα ήρθα και στάθηκα πάνω στην άμμο τής θαλάσσης.

ΚΑΙ ΕΙΔΑ ν' ανεβαίνει από τή θάλασσα ένα θηρίο πού 'χε δέκα κέρατα κι έφτά κεφάλια· και δέκα στέμματα είχε στό κάθε του κέρατο και στό κάθε του κεφάλι τ' όνομα μιᾶς βλαστήμιας.

Μέ λεοπάρδαλη έμοιαζε τό θηρίο πού είδα· όμως τά πόδια του ήταν σαν τής αρκούδας και τό στόμα του σαν του λιονταριού. Και ό δράκοντας του 'δωκε όλη του τή δύναμη και τό θρόνο του κι έξουσία μεγάλη.

'Ελαχε μάλιστα τό 'να κεφάλι του θηρίου νά 'ναι χτυπημένο του θανατά. Κι ή πληγή του γιατρεύτηκε· όπότεν ή οικουμένη ολάκερη πού τό είδε απόμεινε γιομάτη θαυμασμό κι ακολούθησε τό θηρίο.

καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι, ὅτι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες, Τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; καὶ τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ; καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο. καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίας πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας. καὶ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ νικῆσαι αὐτούς· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος. καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω. εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτενεῖ, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι, ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

κι ὄχι μόνο, ἀλλά προσκύνησε τό δράκοντα πού τοῦ ἔχε δώσει τέτοια ἐξουσία· στή συνέχεια μάλιστα προσκύνησε καί τό ἴδιο τό θηρίο λέγοντας: «ποιός μπορεῖ νά παραβγεῖ μέ τέτοιο θηρίο; ποιός κοτάει νά τά βάλει μαζί του;»

Καί τοῦ δόθηκε στόμα τοῦ θηρίου πού νά λαλεῖ λόγια μεγάλα φαντασμένα καί βρωμερά· ἐπίσης τοῦ δόθηκε νά κάνει ὅ,τι θέλει γιά σαράντα δύο μῆνες·

κι ἐκεῖνο — μέ τό πού ἀνοίξε τό στόμα του, πρόσβαλε τόν Θεό, βλαστήμησε τ' ὄνομά του καί τόν τόπο ὁπού κατοικεῖ καθώς κι ὅσους ἄλλους ζοῦνε στόν οὐρανό.

Ἐπιπλέον τοῦ δόθηκε νά κάνει πόλεμο μέ τούς ἁγίους καί νάν τούς νικᾷ καί νά ἐξουσιάζει κάθε φυλή λαό γλώσσα ἤ ἔθνος·

νά τό προσκυνοῦν τό θηρίο οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ὅλοι πού τ' ὄνομά τους δέν εἶναι καταγραμμένο στό βιβλίο τῆς ζωῆς· τό βιβλίο πού κρατάει ἀπό καταβολῆς κόσμου τό Ἄρνι τό σφαγμένο.

Αὐτά. Κι ὁ πού ἔχει αὐτιά ν' ἀκούει ἄς ἀκούσει.

Ἄν εἶναι γιά νά γίνεις αἰχμάλωτος, αἰχμάλωτος νά γίνεις· ἄν εἶναι γιά νά μαχαιρωθεῖς, νά μαχαιρωθεῖς. Τέτοιας λογῆς εἶναι ἡ ἀντοχή καί ἡ πίστη τῶν ἁγίων.

Ἵστερα εἶδα ἓνα θηρίο ἄλλης λογῆς νά βγαίνει μέσ' ἀπ' τή γῆς καί νά ἔχει δύο κέρατα ὡσάν τοῦ Ἄρνιου καί ἡ μιλιὰ του ἴδια ἡ μιλιὰ τοῦ δράκοντα.

καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσουσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἑθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνειν εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ ὃς ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησε. καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ ποιήσῃ ἵνα ὅσοι ἂν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου ἀποκτανθῶσι. καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δῶσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν, καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. ὧδε ἡ σοφία ἐστίν. ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστίν· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς'.

Μπήκε στὴ δούλεψη τοῦ πρώτου θηρίου κι ἄπλωσε τὸ κράτος του παντοῦ· πού ἡ γῆς ὅλη καί τὰ πλάσματά της νά προσκυνήσουν τὸ πρῶτο θηρίο κείνο πού ἔχε τὴ λαβωματιά καί γιατρεύτηκε.

Τοῦ κόσμου τὰ σημεῖα καί τέρατα ἔκανε· ὡς καί φωτιά νά κατεβάσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆς πέτυχε μπροστά σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔτσι, μέ κάτι τέτοια καμώματα ξεπλανεύει τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, λέγοντας ὅτι ἔπρεπε νά τοῦ κάνουν κι εἰκόνα τοῦ θηρίου πού ἔχε μαχαιριά κι ὅμως κατάφερε νά ζήσει·

καί τοῦ δόθηκε ἡ δύναμη νά φυσήξει πνεῦμα πάνω στὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, νά τῆς δώσει λαλιά, κι ὅσοι δὲν πέφτουν νά προσκυνήσουν νά βρίσκουν τὸ θάνατο.

Τέλος, καταφέρνει ὅλους μικροὺς καί μεγάλους πλούσιους καί φτωχοὺς δούλους κι ἐλεύθερους νά χαράξουνε πάνω στό δεξί τους χέρι καί πάνω στό μέτωπό τους ἓνα σημάδι

ἔτσι πού νά ξεχωρίζουν καί κανεὶς πιά νά μὴν μπορεῖ μήτε ν' ἀγοράσει μήτε νά πουλήσει ἐξόν κι ἂν ἔχει τὴ χαραγματιά αὐτὴ μέ τ' ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ μέ τὸν ἀριθμὸ του.

Ὅμως ἐδῶ χρειάζεται πάλι μυαλό νά λογαριάσεις τὸν ἀριθμὸ τοῦ θηρίου· πού εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου· ὁ ἀριθμὸς ἑξακόσια ἐξήντα ἕξι.

ΚΑΙ ΕΙΔΟΝ, καὶ ἰδοῦ, τὸ ἀρνίον ἐστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν. καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἡ φωνὴ ἦν ἤκουσα ὡς κιθαρῶδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν· καὶ ἄδουσιν ὡς ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν, εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἡγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς. οὗτοί εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γὰρ εἰσιν. οὗτοι οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. οὗτοι ἡγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ. καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὐρέθη ψεῦδος· ἄμωμοί εἰσιν.

Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσαι ἐπὶ τοὺς καθημένους ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν,

ΥΣΤΕΡ' ΑΠ' ΟΛΑ ΑΥΤΑ γυρίζω νά δῶ — και τί βλέπω;
 Τό Ἄρνι, νά στέκεται πάνω στό ὄρος Σιών· κι ἀπό
 κοντά του, ἑκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ἄνθρω-
 ποι μέ γραμμένο τ' ὄνομά του καθῶς και τ' ὄνομα τοῦ
 πατέρα του στά μέτωπά τους·

ἐνῶ ἄκουσα νά μοῦ ῥχεται ἀπό τόν οὐρανό μιά φωνή
 σάν ἀπό πολλά νερά τρεχούμενα και σάν ἀπό βρόντι-
 σμα μεγάλο μιά φωνή πού ἔμοιαζε ὡστόσο και μέ τή
 φωνή πού ἔχουν ὅσοι παίζουν και τραγουδοῦν μέ τήν
 κιθάρα τους.

Ὅπου ἀρχινοῦν μπροστά στό θρόνο και μπροστά στά
 τέσσερα ζῶα και σ' ὄλους τούς πρεσβύτερους ἕνα και-
 νούριο τραγούδι πού κανεῖς ἄλλος νά μήν μπορεῖ νά
 τό μάθει παρεχτός οἱ ἑκατόν σαράντα τέσσερις χι-
 λιάδες πού ξαγοράστηκαν ἀπό τή γῆς.

Εἶναι αὐτοί πού δέν πήγανε ποτέ νά μαγαρίσουνε μέ
 γυναίκα· οἱ παρθένοι· και ἀκολουθοῦνε πίσω ἀπό τό
 Ἄρνι ὅπου νά πάει. Ξαγοράστηκαν ἀνάμεσα στους
 ἀνθρώπους γιά τόν Θεό και γιά τό Ἄρνι ὅπως οἱ καρ-
 ποί ἀπό τά πρῶτα γεννήματα·

και ψέμα ποτέ δέν ἐστάθηκε πάνω στά χεῖλη τους· οἱ
 ἄμωμοι.

Ἐπειτα εἶδα ἕναν ἄλλον ἄγγελο πού πετοῦσε μεσοῦ-
 ρα και κρατοῦσε τό εὐαγγέλιο τό αἰώνιο γιά νά
 εὐαγγελίσει σ' αὐτούς πού ζοῦνε στή γῆς κι εἶναι
 ἀπό κάθε λογῆς λαούς γλώσσες φυλές ἔθνη·

λέγων ἐν φωνῇ μεγάλη, Φοβήθητε τὸν Θεόν, καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

Καὶ ἄλλος δεύτερος ἄγγελος ἠκολούθησε λέγων, Ἔπεσεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα τὰ ἔθνη.

Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλη, Εἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ κεκρασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον ἀγγέλων ἁγίων, καὶ ἐνώπιον τοῦ ἄρνιου· καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει· καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ὡδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Πίστιν Ἰησοῦ.

Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης, Γράφον, Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι· ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαήσονται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ γὰρ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.

κι ἔλεγε ὁ ἄγγελος μέ δυνατή φωνή: «μέ τό φόβο τοῦ Θεοῦ νά ζεῖτε καί νά τόν δοξολογᾶτε· τί ἐσήμανε ἡ ὥρα τῆς Κρίσεως· προσκυνᾶτε τον αὐτόν πού ἔπλασε οὐρανό καί γῆς καί πηγές καί θάλασσες.»

Καί ὁ ἄλλος ἄγγελος πού ἀκολουθοῦσε: «πάει, πάει, ἔπεσε ἡ Βαβυλώνα ἡ μεγάλη πού μέ τ' ἀψύ κρασί τῆς πορνείας της πότισε ὅλα τά ἔθνη.»

Κι ἕνας τρίτος ἄγγελος ἀπό πίσω: «νά τό ξέρει κεῖνος πού προσκυνᾶ τό θηρίο καί τήν εἰκόνα του κι ἔχει στό μέτωπο ἤ στό χέρι τό δεξί χαραγμένα τά σημάδια του:

θά πιεῖ κι ἐκεῖνος ἀπό τό κρασί τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τό ἄκρατο, πού ἔναι γιομάτο τό ποτήρι του. Στή φωτιά καί στό θειάφι θά βασανιστεῖ μπροστά στό Ἄρνι καί στή σύναξη τῶν ἀγίων ἀγγέλων του.

πού ὁ καπνός ἀπό τόν τέτοιο βασανισμό ἀνεβαίνει στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων κι ἀναπαμό δέ βρίσκουνε μέρα-νύχτα ὅσοι προσκυνοῦν τό θηρίο καί τήν εἰκόνα του κι ἔχουν σημαδευτεῖ μέ τ' ὄνομά του.

Τέτοιας λογῆς εἶναι ἡ ὑπομονή τῶν ἀγίων ὁπού φυλάγουνε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί τήν πίστη τοῦ Ἰησοῦ.»

Μιά φωνή τότες ἄκουσα νά μοῦ λέει ἀπό τόν οὐρανό: «γράψε τα αὐτά: μακάριοι ὅσοι πέσουν νεκροί στό ὄνομα τοῦ Κυρίου. Αὐτοί θά βροῦν, λέει τό Πνεῦμα, τήν ἀνάπαυση τήν αἰώνια· καί τά ἔργα τους μάρτυρες θά ἔναι.»

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοῦ, νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενον ὅμοιον υἱὸν ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ. καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κρᾶζων ἐν μεγάλῃ φωνῇ τῶ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης, Πέμψον τὸ δρέπανόν σου καὶ θερίσον, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς. καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς νεφέλης τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῶ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ. καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ὁ ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἐφώνησε φωνῇ μεγάλη τῶ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ λέγων, Πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς. καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἀμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην. καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἐξῶθεν τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

Καί ξάφνουν νά ἕνα σύννεφο ἄσπρο· καί πάνω του καθισμένος ἕνας, ἀπαράλλαχτος θά 'λεγες ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, φορώντας χρυσό στεφάνι στήν κεφαλή καί στό χέρι κρατώντας δρεπάνι κοφτερό.

Βγαίνει ἕνας ἄλλος ἄγγελος ἀπό τό ναό καί φωνάζει μ' ὄλη του τή δύναμη σ' ἐκείνον πού καθότανε στό σύννεφο: «ἔλα, φέρε τό δρεπάνι σου νά θερίσεις. Τί ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ καί τῆς γῆς τά σπαρτά ξεράθηκαν ὅλα.»

Ὅπου ρίχνει τό δρεπάνι του στή γῆς ἐκεῖνος πού καθότανε πάνω στό σύννεφο· καί ἡ γῆς μεμιάς θερίστηκε.

Ἦστερα βγῆκε ἀπό τό ναό πού 'ναι στόν οὐρανό ἕνας ἄλλος ἄγγελος κρατώντας κι ἐκεῖνος δρεπάνι κοφτερό.

Κι ἄλλος ἄγγελος ἀπό τό θυσιαστήριο —ταγμένος αὐτός γιά νά φροντίζει τή φωτιά— τοῦ φώναξε: «ρίξε τό δρεπάνι σου τό κοφτερό κι ἀπό τ' ἀμπέλι τῆς γῆς τρύγησε τά κλήματα· ὅτι γούρμασαν τά σταφύλια του.»

Πραγματικά ἔριξε ὁ ἄγγελος τό δρεπάνι του, τρύγησε τ' ἀμπέλι τῆς γῆς καί σώρεψε τά σταφύλια στό πατητήρι τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τό μεγάλο.

Αὐτά ὅλα ἔγιναν ἔξω ἀπό τήν πολιτεία ὅπου ἔβλεπες νά τρέχει ἀπό τό πατητήρι τόσο πολύ αἷμα πού νά φτάνει ὡς τά χαλινάρια τῶν ἀλόγων κάπου χίλια ἑξακόσια στάδια μακριά.

Καὶ εἶδον
ἀγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας

Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἀγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μειγμένην πυρί, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας τοῦ Θεοῦ. καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες, Μεγάλα καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεός, ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν αἰώνων. τίς οὐ μὴ φοβηθῆ, Κύριε, καὶ δοξάσει τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὄσιος· ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἤξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἠνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγὰς ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐνδεδυμένοι λίθον καθαρὸν λαμπρόν, καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας χρυσαῖς. καὶ ἐν ἑκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιάλας χρυσαῖς γεμούσας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καί ξανά βλέπω στὸν οὐρανὸ ἄλλο σημάδι μεγάλο καί θαυμαστό. Βλέπω ἑφτά ἀγγέλους νά κρατᾶνε τίς ὕστερες ἑφτά πληγές πού μ' αὐτές ἀποσώνεται ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

Βλέπω μιὰ θάλασσα θά 'λεγες ἀπὸ φωτιά καί γυαλί ἀνακατωμένα· καί πάνω σ' αὐτὴν τὴ γυάλινη θάλασσα νά στέκουν κρατώντας κιθάρα θεϊκὴ ὅλοι ἐκεῖνοι πού 'χανε νικήσει τό θηρίο καί τὴν εἰκόνα του καί τὸν ἀριθμὸ τοῦ ὀνόματός του·

καί νά ψέλνουν τὴν ὠδὴ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Μωυσῆ καί τὴν ὠδὴ τοῦ Ἀρνιοῦ πού λέει: «μεγάλα καί θαυμαστά τά ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιες καί ἀληθινές αἱ ὁδοί σου ὁ Βασιλεὺς τῶν ἔθνῶν·

ποιὸς καί δέ θά νιώσει δέος ποιὸς καί δε θ' ἀναπέμψει δόξα στό ὄνομά σου, Κύριε; Σὺ εἶσαι ὁ μόνος ὄσιος καί τά ἔθνη ὅλα θά 'ρθουν νά σέ προσκυνήσουν τώρα πού ἡ δικαιοσύνη σου φανερώθηκε πιά.»

Ἔστερα εἶδα στοὺς οὐρανοὺς ν' ἀνοίγει ὁ ναὸς πού εἶναι ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καί νά βγαίνουν ἀπὸ μέσα του οἱ ἑφτά ἀγγελοὶ κεῖνοι πού κρατούσανε τίς ἑφτά πληγές ντυμένοι μέ καθάριο λινό ὕφασμα πού ἄστραφτε· καί ἡ μέση τους ἀψηλά ζωσμένη μέ ζώνη χρυσή.

Δίνει τότε τό ἓνα ἀπὸ τά τέσσερα ζῶα στοὺς ἑφτά ἀγγέλους, ἑφτά κοῦπες χρυσές γιομάτες ἀπὸ τό θυμὸ τοῦ Θεοῦ πού ζεῖ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς κα-
πνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκ τῆς δυνά-
μεως αὐτοῦ· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο εἰσελθεῖν εἰς
τὸν ναόν, ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν
ἑπτὰ ἀγγέλων.

ΚΑΙ ΗΚΟΥΣΑ φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ ναοῦ λε-
γούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις, Ὑπάγετε, καὶ ἐκ-
χέετε τὰς ἑπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς
τὴν γῆν.

Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος, καὶ ἐξέχεε τὴν φιά-
λην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἔλκος κακὸν
καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ
χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς προσκυνούντας τῇ
εἰκόνι αὐτοῦ.

Καὶ ὁ δεύτερος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς
τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ, καὶ
πᾶσα ψυχὴ ζωῆς ἀπέθανε, τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ.

Καὶ ὁ τρίτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς
τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ
ἐγένετο αἷμα· καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδά-
των λέγοντος, Δίκαιος εἶ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὁ
ὄσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας· ὅτι αἷμα ἀγίων καὶ
προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς δέδωκας
πιεῖν· ἄξιόι εἰσι.

Ὅπου φλόμωσε ὁ ναός ἀπό τόν καπνό τῆς δόξας καί τῆς δύναμης τοῦ Θεοῦ· καί δέν μπορούσε κανείς νά μπεῖ μέσα στό ναό προτοῦ ἀποσωθοῦν οἱ ἑφτά πληγές ὅπου κρατούσανε οἱ ἄγγελοι οἱ ἑφτά.

ΥΣΤΕΡΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ δυνατή ἄκουσα νά βγαίνει ἀπό τό ναό καί νά λέει στους ἑφτά ἀγγέλους: «ἀμέτε ν' ἀδειάσετε πάνω στή γῆς τίς ἑφτά κοῦπες τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ.»

Καί πηγαίνει εὐθύς ὁ πρῶτος κι ἀδειάζει τήν κούπα του στή γῆς· ὅπου θωροῦσες πάνω σ' ὅλους ἐκείνους πού ἔχανε τό σημάδι τοῦ θηρίου καί προσκυνούσανε τήν εἰκόνα του νά βγαίνει ἓνα πρήξιμο κακό καί θυμωμένο.

Καί συνέχεια πῆγε ὁ δεύτερος ἄγγελος καί ἀδειασε τήν κούπα του στή θάλασσα· πού τήν εἶδες νά γιομίζει σκοτωμένο αἷμα ἢ θάλασσα καί κάθε ψυχή μέσα της νά χάνεται.

Ὁ τρίτος ἀδειασε τήν κούπα του στά ποτάμια καί στίς νερομάνες· ὅπου ἔγιναν κι ἐκεῖνα αἷμα.

Καί ἄκουσα τότε τόν ἄγγελο τῶν νερῶν νά λέει: «δίκαιος εἶσαι σύ ὁ Ὡν ὁ Ἦν ὁ Ὅσιος πού ἔδειξες τέτοια κρίση·

αὐτοῖνοι χύσανε τό αἷμα τῶν προφητῶν καί ἁγίων· τό λοιπόν κι ἐσύ τούς ἔδωκες νά πιοῦν αἷμα. Τέτοιο τούς ἄξιζε.»

καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος, *Ναί, Κύριε ὁ Θεός, ὁ παντοκράτωρ, ἀληθινὰ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.*

Καὶ ὁ τέταρτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρὶ. καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας, καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.

Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη· καὶ ἐμασσῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐλκῶν αὐτῶν, καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

Καὶ ὁ ἕκτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν, τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου. καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος, καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου, καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου, πνεύματα τρία ἀκάθαρτα ὡς βάρταχοι·

Ἵστερα ἦρθε ἄλλη φωνή ἀπό τό θυσιαστήριο: «ναί, Κύριε ὁ Θεός ὁ παντοκράτορας· ἡ κρίση σου εἶναι καί δίκαιη καί ἀληθινή.»

Ἵ τέταρτος ἄδειασε τήν κούπα του πάνω στόν ἥλιο· πού ἔτσι τοῦ δόθηκε ἡ δύναμη νά κατακάψει τούς ἀνθρώπους μέ φωτιά.

Κι ἀλήθεια μέ τό πού τούς ἄρπαξε ἡ φωτιά καί τούς κατάκαψε ἀρχινήσανε οἱ ἄνθρωποι νά βλαστημοῦνε τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ πού ὄριζε τέτοιες πληγές· ὅμως μήτε μετάνοια δείξανε μήτε Θεό δοξολογήσανε.

Ἵ ἦρθε κατόπιν ὁ πέμπτος καί ἄδειασε τήν κούπα του πάνω στό θρόνο τοῦ θηρίου· καί μεμιᾶς σκοτείνιασε ἡ βασιλεία του· δαγκώνανε τή γλώσσα ὅλοι τους ἀπό τόν πολύ πόνο

καί δῶς' του βλαστημούσανε τόν Θεό τ' οὐρανοῦ ἐπειδῆ πονούσανε κι εἶχανε γεμίσει ἐμπυασμένες πληγές· ὅμως μετάνοια καμιά γιά τά ἔργα τους.

Ἵ ἕκτος ἄδειασε τήν κούπα του στό μεγάλο ποταμό, τόν Εὐφράτη μέ τ' ὄνομα· ὁπού τό νερό του εὐθύς ἐστέρεψε· κι ἔτσι ἀνοίξε ὁ δρόμος γιά τούς βασιλιάδες τῆς Ἀνατολῆς.

Τότε εἶδα νά βγαίνουν ἀπό τό στόμα τοῦ δράκοντα καί ἀπό τό στόμα τοῦ θηρίου καί ἀπό τό στόμα τοῦ ψευδοπροφήτη, τρία πνεύματα σιχαμερά σάν τά βατράχια.

εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμονίων ποιῶντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος. (Ἴδού, ἔρχομαι ὡς κλέπτῃς. μακάριος ὁ γρηγορῶν καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ, καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.) καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραῖστὶ Ἀρμαγεδών.

Καὶ ὁ ἕβδομος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου λέγουσα, Γέγονε· καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ' οὗ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικούτος σεισμὸς, οὕτω μέγας. καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσον· καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ. καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὐρέθησαν.

πνεύματα δαιμονικά πού κάνουν τοῦ κόσμου τά καμώματα μέ τό σκοπό νά συνάξουν ὅλης τῆς οἰκουμένης τούς βασιλιάδες στόν πόλεμο πού μέλλει νά γίνει ὅταν ἡ μέρα ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορα σημάνει.

Καί ἰδού ἐγώ πού ἔρχομαι σάν τόν κλέφτη· μακάριος ὁ πού μένει ἄγρυπνος καί ὁ πού φυλάει τά ροῦχα του μήπως καί στενευτεῖ μιά μέρα ἀπό τήν ἀνάγκη νά ἔβγει ἔξω γυμνός καί νά θεωροῦνε οἱ ἄλλοι τή γύμνια του.

Καί τούς ἐσύναξε ὅλους σ' ἓναν τόπο πού τότε λένε στή γλῶσσα τήν ὀβραίικη Ἀρμαγεδών.

Τέλος ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἄδειασε στά ὕστερα κι ἐκεῖνος τήν κούπα του στούς αἰθέρες· ὅπου ἀντήχησε μιά μεγάλη φωνή ἀπό τό ναό κι ἀπό τό θρόνο πού ἔλεγε: «Ὁ,τι ἦταν νά γίνει ἔγινε!»

Παρευθύς ἄστραψε κι ἐβρόντηξε καί σεισμός μέγάλος ἔπιασε· τέτοιος μέγάλος σεισμός δέ ματάγινε ἀπό τότες πού φάνηκε ὁ ἄνθρωπος πάνω στή γῆς.

Ἐβλεπες τήν πολιτεία ν' ἀνοίγει καί νά γίνεται τρία κομμάτια· καί οἱ πολιτεῖες οἱ ἄλλες τῶν ἐθνῶν κι αὐτές νά σωριάζονται συντρίμια. Τότες ἀνανογήθηκε ὁ Θεός νά δώσει στή Βαβυλώνα τή μεγάλη τό ποτήρι τό γιομάτο ἀπό τό κρασί τῆς ὄργητάς του.

Καί δέν ἔμεινε νησί στή θέση του· τά βουνά χάνονταν κι ἐκεῖνα μέσ στούς αἰθέρες.

καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαν-
 τιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀν-
 θρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν
 Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη
 ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς σφόδρα.

ΚΑΙ ΗΛΘΕΝ εἰς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν
 ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐ-
 μου λέγων, Δεῦρο, δεῖξω σοι τὸ κρίμα τῆς πόρ-
 νης τῆς μεγάλης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων
 πολλῶν, μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς
 γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν
 ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς. καὶ ἀπήνεγκέ
 με εἰς ἔρημον ἐν Πνεύματι· καὶ εἶδον γυναῖκα
 καθημένην ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμοντα ὀνόμα-
 τα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα
 δέκα. καὶ ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν
 καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ
 τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα ποτήριον χρυ-
 σοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς γέμον βδελυγμάτων, καὶ
 τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τὸ
 μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον, *Μυστήριον,*
Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ
 τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς. καὶ εἶδον τὴν γυναῖ-
 κα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων, καὶ ἐκ
 τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ· καὶ ἐθαύμα-
 σα, ἰδὼν αὐτήν, θαῦμα μέγα.

μόνο χαλάζι χοντρό ίσαμε ένα τάλαντο άρχίνησε νά πέφτει από ψηλά πάνω στους ανθρώπους· και βλαστήμησαν οι άνθρωποι τόν Θεό για τό κακό πού τούς έκανε τό χαλάζι· πού ήτανε πραγματικά φοβερό.

ΣΙΜΩΣΕ ΥΣΤΕΡΑ νά μου μιλήσει ένας από τούς άγγέλους πού σήκωναν τίς έφτά κούπες: «έλα», μου είπε, «νά σου δείξω τό τί κρίθηκε για τήν πόρνη τή μεγάλη όπου θρονιάζει πάνου στά νερά

καί πού μέ δαύτην ξεμυαλίστηκαν οι βασιλιάδες τής γής κι όχι μόνο αλλά και οι κάτοικοι τής γής πού μεθύσανε κι εκείνοι από τό κρασί τής πορνείας της.»

Τότε ήταν πού μέ συνεπήρε τό πνεύμα και μέ πήγε σέ τόπο έρημο. Είδα καθισμένη πάνω σ' ένα κόκκινο θηρίο μιά γυναίκα. Κι ήτανε τό θηρίο γιομάτο λόγια βλάστημα. Κι είχε δέκα κέρατα κι έφτά κεφάλια.

Ή γυναίκα ήταν ντυμένη στά πορφυρά και στά κόκκινα, παστωμένη στά μαλάματα και στά μαργαριτάρια. Κρατούσε στά χέρια της ένα ποτήρι χρυσό γιομάτο από τίς μαγαρισιές τής πορνείας της·

και στό μέτωπό της επάνω θωρούσες μιά γραφή πού 'λεγε: ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ.

Είδα τότε τή γυναίκα νά πίνει και νά μεθάει από τό αίμα τών άγιών και τών μαρτύρων του Ίησού· και θωρώντας την απόμεινα μ' άνοιχτό στόμα

καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος, Διατί ἐθαύμασας; ἐγὼ ἐρῶ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικός, καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτήν τοῦ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα. τὸ θῆριον, ὃ εἶδες, ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν. καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέπόντων τὸ θῆριον, ὅτι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ παρέσται. ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. αἱ ἑπτὰ κεφαλὰὶ ἑπτὰ ὄρη εἰσίν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν. καὶ βασιλεῖς ἑπτὰ εἰσιν. οἱ πέντε ἔπεσαν, ὃ εἷς ἔστιν, ὁ ἄλλος οὐπω ἦλθε. καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μείναι. καὶ τὸ θῆριον, ὃ ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει. καὶ τὰ δέκα κέρατα, ἃ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὐπω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.

όποταν μου λέει ο άγγελος: «Ή, τί κάνεις ἔτσι; Περιμένε καί θά σοῦ ἐξηγήσω τί σημαίνει τό μυστήριο τοῦ θηρίου μέ τά ἑπτά κεφάλια καί τά δέκα κέρατα· καθώς καί τό μυστήριο τῆς γυναίκας πού κάθεται πάνω στή ράχη του:

Τό θηρίο πού εἶδες ἦταν, ἀλλά δέν εἶναι πιά· μιά μέρα θ' ἀνέβει πάλι ἀπό τήν ἄβυσσο μά θά ἴναι γιά τό χαμό του. Καί οἱ κάτοικοι τῆς γῆς (αὐτοί ὅλοι πού τ' ὄνομά τους δέ βρίσκεται ἀπό καταβολῆς κόσμου καταγραμμένο στά βιβλία τῆς ζωῆς) θά σαστίσουνε βλέποντας τό θηρίο πού ἦταν ἀλλά δέν εἶναι πιά, μέλλει ὅμως νά ξανάναι μιά μέρα.

Ἐδῶ χρειάζεται πάλι μυαλό νά λογαριάσεις. Τά ἑπτά κεφάλια εἶναι τά ἑπτά ψηλῶματα ὅπου πάνω τους κάθεται ἡ γυναίκα· κι εἶναι ἐπίσης οἱ ἑπτά βασιλιάδες·

πού ἀπ' αὐτούς οἱ πέντε χάθηκαν — ὁ ἕκτος ὑπάρχει ἀκόμη, καί ὁ ἄλλος, ὁ ἕβδομος, δέν ἔφτασε ἀλλά ὅπου νά ἴναι φτάνει· κι ὅταν φτάσει θά χρειαστεῖ νά μείνει λίγο καιρό.

Τό θηρίο πού ἦταν ἀλλά δέν εἶναι πιά — ἐκεῖνο εἶναι ὁ ὄγδοος, πάει νά πεῖ ἕνας ἀπό τούς ἑπτά πού κι αὐτός πάει γυρεύοντας τό χαμό του·

καί τά δέκα κέρατα πού εἶδες εἶναι οἱ δέκα βασιλιάδες πού δέν ἦρθε ἡ σειρά τους νά βασιλέψουν· ὅμως θά βασιλέψουν γιά μιά ὥρα μαζί μέ τό θηρίο

οὔτοι μίαν γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διδῶσιν. οὔτοι μετὰ τοῦ ἄρνιου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἄρνιον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί. καὶ λέγει μοι, Τὰ ὕδατα, ἃ εἶδες, οὗ ἢ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι. καὶ τὰ δέκα κέρατα, ἃ εἶδες, καὶ τὸ θηρίον, οὔτοι μισήσουσι τὴν πόρνην, καὶ ἡρημωμένην ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί. ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθήσονται οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. καὶ ἡ γυνή, ἣν εἶδες, ἐστὶν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

μιάς πού τά ἔχουνε συμφωνημένα κάθε δύναμη κι ἐξουσία τους νά τήν παραχωρήσουνε στό θηρίο.

Αὐτοῖνοι εἶναι πού θ' ἀνοίξουνε πόλεμο μέ τ' Ἀρνί· καί τ' Ἀρνί θά τούς νικήσει· ὅτι τό Ἀρνί εἶναι ὁ Κύριος τῶν Κυρίων καί ὁ Βασιλεύς τῶν Βασιλέων· κι ὅσοι μαζί του κλητοί κι ἐκλεκτοί καί πιστοί.»

Μοῦ λέει ἀκόμη: «τά νερά ὅπου εἶδες νά κάθεται στήν ὄχθη τους ἡ γυναίκα ἡ πόρνη ξέρεις τί εἶναι; Εἶναι οἱ λαοί καί τά ἔθνη καί οἱ γλώσσες καί τά πλήθη.

Καί τά δέκα κέρατα πού εἶδες καί τό θηρίο θά τήν ἐχθρευτοῦνε τήν πόρνη καί θά τήν ξεγυμνώσουν καί θά τή ρημάξουν· θά χορτάσουνε ἀπό τίς σάρκες της κι ἀπέ θά τῆς βάλουνε φωτιά νά τήνε κάψουν·

ἐπειδῆς ὁ Θεός τούς ἔκανε νά νιώθουν ἔτσι πού νά παγαίνουν κατά τή γνώμη του· νά μονιάσουν ἀναμεταξύ τους πρῶτα καί νά δώσουν τή βασιλεία στό θηρίο ἐωσότου ἡ ὥρα σημάνει νά βγοῦν τά λόγια τοῦ Θεοῦ ἀληθινά.

Καί ἡ γυναίκα πού εἶδες εἶναι ἡ πολιτεία ἡ μεγάλη ρήγισσα τῶν ρηγάδων ὅλης τῆς γῆς.»

ἔπεσεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη

Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγε-
 λον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξου-
 σίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης
 αὐτοῦ. καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων,
 Ἔπεσεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο
 κατοικητήριον δαιμονίων, καὶ φυλακὴ παντὸς
 πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρ-
 νέου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου. ὅτι ἐκ τοῦ οἴ-
 νου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπτωκαν
 πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐ-
 τῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς
 δυνάμεως τοῦ στρήνου αὐτῆς ἐπλούτησαν.

Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέ-
 γουσαν, Ἐξέλθετε, ὁ λαός μου, ἐξ αὐτῆς, ἵνα
 μὴ συγκοινωνήσητε ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ
 ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς ἵνα μὴ λάβητε· ὅτι ἐκολ-
 λήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ,
 καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.
 ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε, καὶ διπλώ-
 σατε τὰ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ πο-
 τηρίῳ ᾧ ἐκέρασε κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν. ὅσα
 ἐδόξασεν αὐτὴν καὶ ἐστρηνίασε, τοσοῦτον δότε
 αὐτῇ βασανισμόν καὶ πένθος· ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ
 αὐτῆς λέγει ὅτι Κάθημαι βασίλισσα, καὶ χήρα
 οὐκ εἰμί, καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω.

Ἔστερα εἶδα νά κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό ἕνας ἄλλος ἄγγελος μ' ἐξουσία μεγάλη πού ἡ δόξα του κατάλαμψε τή γῆς.

Καί ἔβγαλε δυνατή φωνή λέγοντας: «πάει, πάει ἔπεσε ἡ Βαβυλών ἡ μεγάλη· τόπος δαιμόνων ἔγινε καί μονιά σκοτεινῶν πνευμάτων καί φωλεά βρωμερῶν ὀρνέων·

ἤπιανε ἀπό τό κρασί τό ἀψύ τῆς πορνείας της ὅλα τά ἔθνη· κι οἱ βασιλιάδες ὅλοι ἀσωτέψανε μαζί της· κι ἀπό τήν ξετσιπωσιά της τή μεγάλη πλουτίσανε οἱ ἐμπόροι τῆς γῆς.»

Ἐνῶ μιά ἄλλη φωνή ἀπό τούς οὐρανοὺς ἔλεγε κι ἐκείνη: «ἐμπρός ἐβγαῖτε ὁ λαός μου ἀπό τήν πολιτεία· μήν τύχει καί φορτωθεῖτε τίς ἀμαρτίες της· μή γίνουν οἱ πληγές της δικές σας πληγές, τό νοῦ σας.

τί στοιβάχτηκαν οἱ ἀμαρτίες της οἱ ἀμέτρητες τόσο πού φτάσανε ὡς τόν οὐρανό· ἀλλά ὁ Θεός τά ἔχει γραμμένα στό νοῦ του τ' ἀνομήματά της.

Τό λοιπόν πληρῶστε τη μέ τό ἴδιο νόμισμα πού σᾶς πλέρωσε· διπλά ξεπληρῶστε τά ἔργα της. Καί διπλά κεράστε τη μέ τό ποτήρι πού σᾶς κέρασε·

μέ βάσανα καί μέ πένθη πληρῶστε τά μεγαλεῖα της καί τήν ἀκολασία της. Ἄς λέει αὐτή “βασίλισσα εἶμαι στό θρόνο μου καί τί μέ νοιάζει; Χήρα δέν ἔγινα καί τά πένθη δέ μοῦ χρειάζονται.”

διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ
 ἡμέρᾳ ἤξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ
 πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται,
 ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος ὁ Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν. καὶ
 κλαύσονται καὶ κόφονται ἐπ' αὐτήν οἱ βασιλεῖς
 τῆς γῆς οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρη-
 νιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώ-
 σεως αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν ἐστηκότες διὰ τὸν
 φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες, Οὐαί,
 οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλῶν, ἡ πόλις ἡ
 ἰσχυρά, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου. καὶ οἱ
 ἔμποροι τῆς γῆς κλαίουσι καὶ πενθοῦσιν ἐπ' αὐ-
 τήν, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέ-
 τι, γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου
 καὶ μαργαριτῶν καὶ θυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ
 σιρικοῦ καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον καὶ
 πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου
 τιμιωτάτου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμά-
 ρου, καὶ κιννάμωμον καὶ ἄμωμον καὶ θυμιάματα
 καὶ μύρον καὶ λίβανον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ
 σεμίδαλιν καὶ σῖτον καὶ κτήνη καὶ πρόβατα, καὶ
 ἵππων καὶ ῥεδῶν καὶ σωμάτων, καὶ ψυχὰς ἀν-
 θρώπων. καὶ ἡ ὀπώρα σου τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυ-
 χῆς ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ
 τὰ λαμπρὰ ἀπώλετο ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι αὐτὰ
 οὐ μὴ εὐρήσουσιν.

Θά τήνε δεῖς μέσα σέ μιά μέρα νά γιομίζει πληγές
καί πένθη καί πείνα καί θάνατο. Φωτιά θά τήνε κα-
τακάψει. Δυνατός ὁ Κύριος πού τήν ἔκρινε.

Καί θά δεῖς νά ῥχονται νά τήν κλαῖνε καί νά τή
μοιρολογᾶνε οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς αὐτοί πού μοιρά-
στηκαν τό στῶμα της καί μαγαρίσανε μαζί της —
μόνο νά δοῦνε τόν καπνό τῆς φωτιάς τῆς φάουσας
ν' ἀνεβαίνει.

κι ἀπό τό φόβο τους γιά τά βασανιστήρια μήτε πού
θά ζυγώνουν παρά θά φωνάζουν ἀπό μακριά καί θά
στηθοδέρονται: “ἀλί σέ σένα πολιτεία μεγάλη ἀλί
σέ σένα Βαβυλώνα τρανή! “Ὅτι μέσα σέ μιά ὥρα θά
κριθεῖς γιά πάντα!”

Θρηνολογοῦνε οἱ ἐμπόροι τῆς γῆς καί πιά κανέναν
δέν ἀγοράζει τήνπραμάτεια τους.

χρυσάφι κι ἀσήμι πετράδια καί μαργαριτάρια πορφύ-
ρα καί λινά καί μεταξωτά καί κάθε λογῆς βότανο
ἀρωματικό ἢ ἐργόχειρο ἀπ' ἔλεφαντόδοντο ἢ ξύλο
πολύτιμο ἢ μπροῦντζο ἢ σίδηρο ἢ μάρμαρο.

καί κανέλα κι ἀλοιφές καί θυμιάσματα μύρο καί λι-
βάνι κρασί καί λάδι σιμιγδάλι καί σιτάρι ζωντανά
πολλά πρόβατα κι ἄλογα κι ἀμάξια· κορμιά καί ψυ-
χές ἀνθρώπων γιά πούλημα.

πάει χάθηκε ἡ ὀπώρα τοῦ πόθου τῆς ψυχῆς σου θά
λένε· πάνε τά λοῦσα καί τά φανταχτερά σου χαθή-
κανε γιά σένα καί μήτε πού θά ξαναβρεθοῦνε πιά.

οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες, Οὐαί, οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίτῃ, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος. καὶ πᾶς κυβερνήτης, καὶ πᾶς ὁ ἐπὶ τόπον πλέων, καὶ ναῦται, καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν, καὶ ἔκραξαν βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες, Τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ; καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἔκραξαν κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες, Οὐαί, οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ἧ' ἐπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θάλασσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἠρημώθη. εὐφραίνου ἐπ' αὐτῇ, οὐρανέ, καὶ οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκριεν ὁ Θεὸς τὸ κρίμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλινον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων, Οὕτως ὀρμήματι βληθήσεται Βαβυλών, ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῇ ἔτι.

καί δῶσ' του ὀλοένα οἱ ἐμπόροι ὅλοι πού πλουτίσανε ἀπό δαύτη θά κλαῖνε καί θά μοιρολογοῦνε ἀπό μακριά φωνάζοντας:

“ Ἄλί ἄλί καί τρισαλί σου πολιτεία μεγάλη! Σύ ἤ ντυμένη στά λινά καί στά κόκκινα καί στήν πορφύρα· ἤ παστωμένη στά χρυσάφια στά πετράδια καί στά μαργαριτάρια·

ὅτι πρὶν μιά ὥρα περάσει τέτοια καί τόσα πλούτια θά πᾶνε κατά χαμοῦ.” Κι ὁ κάθε караβοκύρης κάθε τσοῦρμο ἀπό τά καράβια οἱ θαλασσινοὶ ὅλοι ἀπό μακριά κι ἐκεῖνοι λόγῳ πού θά φοβοῦνται

θωρώντας τόν καπνό τῆς πυρκαγιᾶς ν' ἀνεβαίνει θά στέκουν καί θά φωνάζουν: “ποιά μπορεῖ νά παραβγεῖ μ' αὐτή τήν πολιτεία τῆ μεγάλης;”

Καί θά περιχᾶνε τήν κεφαλή τους χῶμα καί θά τσιρίζουνε μέ δάκρυα στά μάτια καί βαριά θλίψη στήν ψυχή: “ἄλί ἄλί καί τρισαλί στήν πολιτεία τῆ μεγάλης· ὅπου ἀπό

τό βίος της πλουτίσανε οἱ θαλασσινοὶ ὅλοι· καί τώρα μέσα σέ μιά ὥρα ρημάζει καί χάνεται.”

Εὐφρανθεῖτε λοιπόν οὐρανοί κι ἐσεῖς οἱ ἅγιοι καί ἀπόστολοι καί προφῆτες· ὅτι ἔκρινε ὁ Θεός τό δίκιο σας καί τιμωρός ἦρθε.»

Κι ἀμέσως ἓνας ἄγγελος δυνατός ἐκατέβη καί σήκωσε μιά μεγάλη πέτρα, ἴδια μυλόπετρα, καί τήν ἔριξε στή θάλασσα λέγοντας: «παρόμοια νά ριχτεῖ κι ἡ Βαβυλώνα ἡ μεγάλη καί νά μὴν ξαναφανεῖ ποτέ της πιά.

ρφῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιστῶν οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὐρεθῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι, καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φάνη ἔν σοι ἔτι, καὶ φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῆ ἔν σοι ἔτι· ὅτι οἱ ἔμποροὶ σου ἦσαν οἱ μεγιστάνες τῆς γῆς· ὅτι ἐν τῇ φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη. καὶ ἐν αὐτῇ αἵματα προφητῶν καὶ ἀγίων εὐρέθη, καὶ πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.

ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ ΗΚΟΥΣΑ ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ λεγόντων, Ἄλληλούϊα· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὅτι ἀληθινὰ καὶ δίκαια αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην, ἣτις ἐφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίχησε τὸ αἷμα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς. καὶ δεύτερον εἶρηκαν, Ἄλληλούϊα· καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. καὶ ἔπεσαν οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἰκοσιτέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ λέγοντες, Ἀμήν· Ἄλληλούϊα.

Κιθάρες, αὐλοί, σάλπιγγες κι ἄλλες μουσικὲς μὴν ἀντηχήσουν ποτέ πιά πίσω ἀπ' τὰ τείχη, σου! Μὴ βρεθεῖ τεχνίτης ἀπ' ὅποια τέχνη καί νά 'ναι· μήτε μυλόπετρας θόρυβος ποτέ μὴν ἀκουστεῖ

λυχνάρι μὴν ἀνάψει, φωνὴ γαμπροῦ καί νύφης μὴν ἀκουστοῦνε πιά· οἱ ἀρχόντοι σου ὅλοι ἄνθρωποι τοῦ πάρε-δῶσε ἦταν καί τίποτε ἄλλο. Ξεπλάνεψες μέ τὰ μάγια σου τὰ ἔθνη ὅλα

καί χώρεσες τό αἶμα τῶν προφητῶν καί τῶν ἀγίων καί ὄλων τῶν ἀδικοσφαμένων τῆς γῆς.»

ΥΣΤΕΡΑ ΜΟΥ ΦΑΝΗΚΕ ἀκουσα ψηλά στούς οὐρανοὺς μιὰ βοή ἀπό πλῆθος πού 'ψελνε κι ἔλεγε: «ἀλληλούια· ἡ σωτηρία καί ἡ δόξα καί ἡ δύναμη στὸν Θεό μας πού ἡ κρίση του εἶναι δίκαιη καί ἀληθινή. Αὐτός ἔκρινε τὴν πόρνη τὴ μεγάλη πού 'χε ξεμυαλίσει τὴ γῆς ὀλάκερη μέ τὰ καμώματά της· νά τώρα πού τό αἶμα τῶν δούλων του ἔλαβε πάνω της γδικιωμό.»

Καί γιὰ μιάν ἀκόμη φορά ἔψαλλαν «ἀλληλούια»· καί ὁ καπνός δῶσ' του ἀνεβαίνει ὀλοένα ψηλά στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Τότε τὰ τέσσερα ζῶα κι οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι πέσανε καί προσκυνήσανε τὸν Θεό πού κάθεται στό θρόνο λέγοντας «ἀμήν· ἀλληλούια».

καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε λέγουσα, Αἰνεῖτε τῷ Θεῷ ἡμῶν, πάντες οἱ δούλοι αὐτοῦ, οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι. καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν θρονῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων, Ἄλληλουῖα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ παντοκράτωρ. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιῶμεν, καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἠτοιμάσεν ἑαυτήν. καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρὸν καθαρὸν· τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστί. καὶ λέγει μοι, Γράψον, Μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. καὶ λέγει μοι, Οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ εἰσι. καὶ ἔπεσον ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ· καὶ λέγει μοι, Ὅρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμὶ καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία Ἰησοῦ ἐστὶ τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεωγμένον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ.

Στή συνέχεια μία φωνή, από κεί πού 'ταν ό θρόνος, ακούστηκε: «φόβος Θεού και δόξα Θεού ἄς κατέχει ὅλους τούς δούλους του μικρούς και μεγάλους.»

Και μία βοή από πλήθος μεγάλο θά 'λεγες από πολλά νερά τρεχούμενα και βροντές φοβερές ακουγότανε: «ἀλληλουία· ἔφτασε στή βασιλεία του ό Κύριος ό Θεός μας ό παντοκράτορας.

Χαρά και ἀγαλλίαση σ' ὅλους ἐμᾶς· δόξα νά 'χει ό Θεός πού ή ὥρα ἐσήμανε νά γίνουν οί γάμοι τοῦ Ἄρνιου· νά 'τηνε ή γυναίκα του κοιτάζτε την: ἔτοιμη περιμένει και στολισμένη

μέ λινό καθάριο κι ἀστραφτερό ντύθηκε, μ' αὐτό πού 'ναι τό ἴδιο τό δίκαιο τῶν ἀγίων!»

Και κατόπιν: «γράψε· μακάριοι οί καλεσμένοι στό δεῖπνο πού γίνεται για τούς γάμους τοῦ Ἄρνιου.» Και πάλι σέ λίγο: «τά λόγια πού ἀκούς θεϊκά εἶναι στ' ἀλήθεια.»

Ἐποῦ ἔπεσα στά πόδια του νά τότε προσκυνήσω. Και αὐτός μου λέει: «ἔχι, ἔχι ἐμένα. Δούλος εἶμαι κι ἐγώ σάν και σένα σάν τ' ἀδέρφια σου ὅλα πού μαρτυροῦν πίστη στόν Ἰησοῦ. Τόν Θεό νά προσκυνᾶς. Ἡ πίστη στόν Ἰησοῦ, αὐτή δίνει πνοή στους προφήτες.»

Ἐπότεν εἶδα τούς οὐρανοῦς ἀνοιχτούς. Και νά 'σου ἕνα κάτασπρο ἄλογο· και καθαλάρης του ό Πιστός κι ό Ἀληθινός μέ τ' ὄνομα. Ὁ πού κρίνει και πολεμᾶ μέ δικαιοσύνη.

οὐκ ἔστιν ὁφθαλμοὶ αὐτοῦ φλόξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλά· ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός, καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεραντισμένον αἵματι· καὶ κέκληται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐφ' ἵπποις λευκοῖς ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καθαρὸν. καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάξῃ τὰ ἔθνη. καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτούς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος. καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, Βασιλεὺς βασιλέων καὶ κύριος κυρίων.

Καὶ εἶδον ἓνα ἄγγελον ἐστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετομένοις ἐν μεσουρανήματι, Δεῦτε, συνάχθητε εἰς τὸ δεῖπνον τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ, ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας χιλιάρχων, καὶ σάρκας ἰσχυρῶν, καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ' αὐτούς, καὶ σάρκας πάντων, ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων.

Φλόγα φωτιάς τά μάτια του κι ὄλο στολίδια ἢ κεφαλή του. Κι ἓνα ὄνομα γραμμένο πάνω του πού κανείς δέν τό ξέρει παρεχτός αὐτός ὁ ἴδιος· ντυμένος εἶναι μέ ροῦχο βαμμένο στό αἶμα· καί τ' ὄνομά του: ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Καί στρατεύματα τ' οὐρανοῦ τόν ἀκολουθούσανε πάνω σ' ἄλογα κάτασπρα κι ἐκεῖνα· πού τό ροῦχο τους ἦταν ἐπίσης καθάριο κάτασπρο λινό.

Καί ἀπό τό στόμα του βγαίνει ρομφαία μυτερή πού μ' αὐτή μέλλει νά χτυπήσει καί νά ὑποτάξει τά ἔθνη. Αὐτός μέλλει νά τά ὀδηγήσει μέ ραβδί σιδερένιο. Καί αὐτός θά πατήσει στό πατητήρι τό γιομάτο μέ τό θυμωμένο κρασί τῆς ὀργητας τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορα.

Γραμμένο ἔχει ἐπάνω στό ροῦχο του καί στό μερί του ἐπάνω: ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΩΝ.

Καί θωρῶ τότε ψηλά πάνω ἀπ' τόν ἥλιο νά στέκει ἓνας ἄγγελος καί νά κράζει μέ δυνατή φωνή στά ὄρνεα πού πετούσανε μεσούρανα: «ἐμπρός, συναχθεῖτε γιά τό μεγάλο δεῖπνο τοῦ Θεοῦ·

φᾶτε σάρκες βασιλέων καί χιλιάρχων, φᾶτε σάρκες τυράννων καί σάρκες ἀλόγων καί καθαλαραίων, σάρκες ἀπό δούλους κι ἐλεύθερους, μικρούς καί μεγάλους!»

Καὶ εἶδον τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ. καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς προσκυνούντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης ἐν θείῳ· καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου τῇ ἐξελθούσῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

ΚΑΙ ΕΙΔΟΝ ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου, καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χειρὰ αὐτοῦ. καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη, καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ ἔτι τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ λυθῆναι αὐτὸν μικρὸν χρόνον.

Τότε είδα τό θηρίο μαζί μέ τούς βασιλιάδες τῆς γῆς κι ὅλα τους τά στρατεύματα νά ἐτοιμάζονται γιά πόλεμο μ' ἐκείνον πού καθόταν πάνω στό ἄλογο καί μ' ὅσους ἄλλους τόν ἀκολουθοῦσαν·

ὁπού τό πιάσανε στά ὕστερα τό θηρίο καί μαζί του κείνον τόν ψευτοπροφήτη πού γύρευε νά πλανέψει τούς ἀνθρώπους νά σημαδευτοῦνε λέει μέ τή χαραγματιά τοῦ θηρίου καί νά προσκυνήσουνε τήν εἰκόνα του. Ζωντανούς τούς ἐπέταξε καί τούς δύο στή λίμνη τῆς φωτιάς ὁπού καίει μέσα στό θειάφι.

Καί τούς ἄλλους ὅλους τούς ξέκανε μέ τή ρομφαία πού ἔβγανε ἀπό τό στόμα του ὁ καθαλάρης. Καί τά ὄρνεα χορτάσανε ἀπό τή σάρκα τους.

ΒΛΕΠΩ ΚΑΤΟΠΙΝ ἕναν ἄλλον ἄγγελο νά κατεβαίνει ἀπό τόν οὐρανό. Αὐτός κρατοῦσε στό χέρι του τό κλειδί τῆς ἀβύσσου καθώς καί μιά μεγάλη ἀλυσίδα πού μ' αὐτήν ἔπιασε τό δράκοντα, τόν ὄφη τόν ἀρχαῖο πού εἶναι ὁ Διάβολος καί ὁ Σατανάς, τόν ἔδεσε γιά χίλια χρόνια

κι ἀπέ τόν ἔριξε στήν ἀβυσσο· ἔκλεισε καλά πίσω του καί σφράγισε πού νά μήν τοῦ δίνεται πιά νά ξελογιάζει τά ἔθνη ὅσο κρατᾶνε τά χίλια χρόνια. Ὅμως ἅμα περάσουν τά χίλια χρόνια θά χρειαστεῖ νά λυθεῖ πάλι γιά λίγο.

Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὐδὲ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη. οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη. αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη. μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη.

Καὶ ὅταν τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ Σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γῶγ καὶ Μαγῶγ, συναγαγεῖν αὐτούς εἰς τὸν πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτούς.

Καί εἶδα θρόνους ὅπου κάθισαν· καί τούς δόθηκε ἡ ἐξουσία νά κρίνουν. Τίς ψυχές εἶδα ὄλων ἐκείνων πού πετσοκόφτηκαν γιά τή μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ καί τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Εἶδα ὅσους δέν ἔστερξαν ποτέ νά προσκυνήσουνε τό θηρίο καί τήν εἰκόνα του μήτε δέχτηκαν νά σημαδευτοῦνε στό μέτωπο ἤ στό χέρι μέ τά σημάδια του. Αὐτοί ξανάζησαν καί βασιλέψαν στό πλάι τοῦ Χριστοῦ χίλια χρόνια.

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀπό τούς νεκρούς, αὐτοί δέν ξανάζησαν ὅσο κρατήσανε τά χίλια χρόνια. Τέτοια εἶναι ἡ Ἀνάσταση ἡ πρώτη.

Ἄγιος καί μακάριος ὁ πού τοῦ δόθηκε νά ἔναι στήν Ἀνάσταση τήν πρώτη. Δεύτερος θάνατος γι' αὐτούς δέν ὑπάρχει· παρά θά μείνουν ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Χριστοῦ καί θά βασιλεύουν μαζί τους χίλια χρόνια.

Ὅμως ὅταν περάσουν τά χίλια χρόνια θά λυθεῖ πάλι ὁ Σατανάς ἀπό τά δεσμά του

καί θά βγεῖ νά ξελογιάσει τά ἔθνη πού ἔναι σκορπισμένα στίς τέσσερις γωνιές τῆς γῆς, τόν Γῶγ καί τόν Μαγῶγ· ὅλους θά τούς συνάξει γιά πόλεμο, αὐτούς πού σάν τήν ἄμμο τῆς θαλάσσης μετρημό δέν ἔχουν.

Ἀπ' ὅλα τά σημεῖα τῆς γῆς ἀνέβηκαν καί ζώσανε τόν τόπο τῶν ἀγίων καί τήν πολιτεία τήν ἀγαπημένη. Ἀλλά φωτιά χύθηκε ἀπό τόν οὐρανό καί τούς κατάπιε.

καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐ-
 τοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός καὶ θείου,
 ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης· καὶ
 βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καὶ εἶδον θρόνον μέγαν λευκόν, καὶ τὸν καθή-
 μενον ἐπ' αὐτοῦ, οὐ ἀπὸ τοῦ προσώπου ἔφυγεν ἡ
 γῆ καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τόπος οὐχ εὐρέθη αὐτοῖς.
 καὶ εἶδον τοὺς νεκρούς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς
 μικρούς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου· καὶ βι-
 βλία ἠνοιχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοιχθη, ὃ
 ἐστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν
 γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐ-
 τῶν. καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκρούς τοὺς
 ἐν αὐτῇ, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης ἔδωκαν τοὺς
 νεκρούς τοὺς ἐν αὐτοῖς· καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος
 κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ἄδης
 ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος ὁ
 θάνατος ὁ δεύτερός ἐστιν, ἡ λίμνη τοῦ πυρός.
 καὶ εἴ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γε-
 γραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.

Καί τόν Διάβολο πού τούς εἶχε πάρει τά μυαλά τότε ρίξανε στή λίμνη τῆς φωτιᾶς μέ τό θειάφι· τήν ἴδια ὁπού ἔχανε ρίξει τό θηρίο καί τόν ψευδοπροφήτη· ἐκεῖ θά βασανίζονται νύχτα-μέρα στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Εἶδα ὕστερα ἐκεῖνον πού κάθεται σ' ἓνα μεγάλο πάλ-
λευκο θρόνο. Καί μήτε γῆς μήτε οὐρανός μπροστά
του.

Εἶδα καί τούς νεκρούς, μικρούς καί μεγάλους, νά
στέκουν μπροστά στό θρόνο. Κατόπιν ἀνοίχτηκαν τά
βιβλία. Καί τ' ἄλλο βιβλίο τῆς ζωῆς καί κείνο ἀνοι-
χτηκε· ὥστε νά κριθοῦν οἱ νεκροί κατά τά ἔργα τους
ἔτσι ὅπως βρίσκονται καταγραμμένα μέσα του.

Ὅπου πραγματικά ἡ θάλασσα ξέρασε κι ἔδωκε πίσω
τούς νεκρούς πού κρατοῦσε· καί ὁ Ἄδης καί ὁ Θάνα-
τος ἐπίσης ἔδωκαν πίσω τούς νεκρούς πού κρατοῦσαν·
καί κρίθηκε ὁ καθένας κατά τά ἔργα του.

Καί τό Θάνατο καί τόν Ἄδη τούς ἔριξαν μέσα στή
λίμνη τῆς φωτιᾶς. Αὐτός εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος· ἡ
λίμνη τῆς φωτιᾶς.

Κι ἄν λάχαινε νά μή βρίσκεται κανένας καταγραμ-
μένος στό βιβλίο τῆς ζωῆς τότε ρίχνανε κι ἐκεῖνον
στή λίμνη τῆς φωτιᾶς.

τὴν ἁγίαν Ἰερουσαλήμ
καινὴν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ

Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ
 γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη
 γῆ ἀπῆλθον, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι. καὶ
 τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, Ἰερουσαλὴμ καινήν, εἶδον
 καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,
 ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἄν-
 δρὶ αὐτῆς. καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ
 θρόνου λεγούσης, Ἰδοῦ, ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ
 αὐτοὶ λαοὶ αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς
 μετ' αὐτῶν ἔσται, Θεὸς αὐτῶν, καὶ ἐξαλείψει
 πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· καὶ ὁ θά-
 νατος οὐκ ἔσται ἔτι· οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ,
 οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.
 καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ, Ἰδοῦ, και-
 νὰ ποιῶ πάντα. καὶ λέγει, Γράψον· ὅτι οὗτοι οἱ
 λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ εἰσι. καὶ εἶπέ μοι, Γέ-
 γοναν. ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέ-
 λος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ
 ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν. ὁ νικῶν κληρονομήσει
 ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεός, καὶ αὐτὸς ἔσται
 μοι υἱός.

Καί νά πού εἶδα γύρω μου καινούριο οὐρανό καινούρια γῆ· ἐπειδή ὁ πρῶτος οὐρανός καί ἡ πρώτη γῆς ἐχάθηκαν· καί ἡ θάλασσα καί αὐτή δέν ὑπάρχει.

Καί τήν ἅγια πολιτεία τήν Ἱερουσαλήμ τήν εἶδα νέα κι ἐκείνη νά σιγοκατεβαίνει ἀπό τούς οὐρανοὺς ἔτοιμη καί στολισμένη σάν τῆ νύφη πού περιμένει τό γαμπρό.

Καί ἄκουσα μιὰ δυνατή φωνή νά ῥχεται ἀπό τό μέρος τοῦ θρόνου καί νά λέει: «αὐτός εἶναι ὁ τόπος τοῦ Θεοῦ καί τῶν δικῶν του ἀνθρώπων. Ἐδῶ θά κατοικήσουνε μαζί καί θ' ἀνήκουνε οἱ λαοί στόν Θεό καί ὁ Θεός στούς λαούς του.

Ἦ Θεός πού θά σφουγγίζει τό κάθε δάκρυ ἀπό τά μάτια τους· καί θάνατος δέ θά ὑπάρχει πιά· μήτε πένθος, μήτε πόνος, μήτε κραυγή δέ θά ὑπάρχουνε πιά. Τί πάνε τά παλιά περάσανε.»

Καί εἶπε αὐτός πού καθότανε στό θρόνο: «ἰδοὺ ἀπαρχῆς καινούρια ξαναπλάθω τά πάντα.» Καί πάλι: «γράψε ὅτι αὐτά πού λέω εἶναι σωστά καί ἀληθινά.»

Καί μετά πάλι: «ὅσα ἦταν νά γίνουν ἔγιναν. Ἐγώ εἶμαι τό Α καί τό Ω ἡ ἀρχή καί τό τέλος. Κι ἐγώ θά δώσω τοῦ διψασμένου χάρισμα νά πιεῖ ἀπό τό νερό τῆς ζωῆς.

Κι ὅποιος ἔβγει νικητής τέτοια θά κληρονομήσει. Θεό του θά μ' ἔχει καί θά τόν ἔχω γιό μου.

τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις, καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι, τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θείῳ, ὃ ἐστὶν ὁ θάνατος ὁ δεύτερος.

Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἔχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας τῶν γεμόντων τῶν ἑπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ λέγων, Δεῦρο, δεῖξω σοὶ τὴν νύμφην, τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου. καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν Πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, Ἱερουσαλήμ, καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἔχουσαν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι· ἔχουσα τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλόν, ἔχουσα πυλῶνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἃ ἐστὶ τῶν δώδεκα φυλῶν υἱῶν Ἰσραήλ. ἀπ' ἀνατολῆς πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ βορρᾶ πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ νότου πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ δυσμῶν πυλῶνες τρεῖς. καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχων θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου.

“Όμως για τούς δειλούς και τούς ἄπιστους, τούς σιχαμερούς, τούς φονιάδες, τούς πόρνους, τούς μάγους, τούς εἰδωλολάτρες κι ὅλους τούς κάλπηδες, τό μερίδιό τους βρίσκεται στή λίμνη μέ τή φωτιά και τό θειάφι. Νά ποιός εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος.»

Ἦρθε τότες ἕνας ἀπό τούς ἑφτά ἀγγέλους πού κρατούσανε τίς ἑφτά κουῖπες τίς γιομάτες ἀπό τίς πληγές τίς ὕστερες νά μοῦ μιλήσει: «ἔλα», μοῦ εἶπε, «νά σοῦ δείξω τή νύφη πού μέλλεται νά γίνει τοῦ Ἄρνιου ἢ γυναίκα.»

Καί μέ συνεπῆρε τό πνεῦμα και βρέθηκα ψηλά σ’ ἕνα μεγάλο βουνό και μοῦ ἔδειξε τήν ἅγια πολιτεία τήν Ἱερουσαλήμ νά κατεβαίνει ἀπό τούς οὐρανούς μέσα σ’ ὅλη τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

ὅπου ἔλαμπε ἴδιο πετράδι ἀτίμητο ἀπό ἴασπη πού στραφτοκοπάει, σωστό κρύσταλλο.

μεγάλα κι ἀψηλά τά τείχη της μέ πύλες δώδεκα· και πάνω στίς πύλες ἄγγελοι δώδεκα· κι ἐπιγραφές μέ τά ὀνόματα ἀπό τίς δώδεκα φυλές τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραήλ.

Τρεῖς πύλες ἔχει κατά τήν Ἀνατολή, τρεῖς κατά τό Βορρά, τρεῖς κατά τό Νότο και τρεῖς κατά τή Δύση.

Κι ἔχει δώδεκα θεμέλια τό τεῖχος τῆς πολιτείας· και πάνω τους τά δώδεκα ὀνόματα τῶν ἀποστόλων τοῦ Ἄρνιου.

μετ' ἐμοῦ εἶχε μέτρον, κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλῶνας αὐτῆς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς. καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς ὅσον τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίων δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί. καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἐστὶν ἀγγέλου. καὶ ἡ ἐνδῶμῆσις τοῦ τεύχους αὐτῆς ἴασπις. καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν, ὅμοιον ὑάλῳ καθαρῷ. οἱ θεμέλιοι τοῦ τεύχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ τέταρτος σμάραγδος, ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ ἕβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος βήρυλλος, ὁ ἕνατος τοπάζιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἐνδέκατος ὑάκινθος, ὁ δωδέκατος ἀμέθυστος. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες δώδεκα μαργαρίται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἐνὸς μαργαρίτου. καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως χρυσίον καθαρὸν, ὡς ὑαλος διαυγῆς. καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεός, ὁ παντοκράτωρ, ναὸς αὐτῆς ἐστι, καὶ τὸ ἄρνιον.

Καί εἶδα ἐκεῖνος πού μοῦ μιλοῦσε νά κρατάει χρυσό καλάμι γιά μέτρο καί νά μετράει τήν πολιτεία καί τίς πύλες καί τά τείχη της.

Τετράγωνη ἡ πολιτεία· κι ἔχει τόσο μάκρος ὅσο καί πλάτος· τά μέτρησε μέ τό καλάμι καί βγήκανε δώδεκα χιλιάδες στάδια μάκρος, πλάτος, ὕψος, ὅλα τό ἴδιο.

Ἔστερα μέτρησε τά τείχη της· ἑκατόν σαράντα τέσσερις πῆχες σύμφωνα μέ τά μέτρα τοῦ ἀνθρώπου, πάει νά πεῖ τά ἴδια μέ τοῦ ἀγγέλου.

Καί τό τείχος, πάνου ὡς κάτου, ἀπό ἴασπη· καί ἡ πολιτεία ὀλάκερη ἀπό χρυσάφι ἀμάλαγο σάν τό πιό καθαρό γυαλί.

Καί στά θεμέλια τοῦ τείχους κάθε λογιῆς πολύτιμη πέτρα: πρῶτος στή σειρά ὁ ἴασπης μετά ὁ σάπφειρος μετά τό χαλκηδόνιο καί μετά τό σμαράγδι

καί συνέχεια ὁ σαρδόνυχας, τό σάρδιο, ὁ χρυσόλιθος, ὁ βήρυλλος, τό τοπάλι, ὁ χρυσόπρασος, ὁ ὑάκινθος, ὁ ἀμέθυστος.

Καί οἱ δώδεκα πύλες δώδεκα μαργαριτάρια· κάθε πύλη κι ἀπό ἕνα μαργαριτάρι. Κι ἀπό καθάριο μάλαμα ἡ πλατεία τῆς πολιτείας θά ἔλεγε πεντακάθαρο γυαλί.

Ναός μονάχα δέν εἶδα νά ὑπάρχει· ἐπειδή ὁ Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτορας καί τό Ἄρνι – αὐτοί εἶναι ὁ ναός της.

καὶ ἡ πόλις οὐ
 χρειάν ἔχει τοῦ ἡλίου, οὐδὲ τῆς σελήνης, ἵνα
 φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν
 αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἄρνιον. καὶ περι-
 πατήσουσι τὰ ἔθνη διὰ τοῦ φωτὸς αὐτῆς· καὶ οἱ
 βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς
 αὐτήν. καὶ οἱ πυλῶνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν
 ἡμέρας (νὺξ γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ)· καὶ οἴσουσι
 τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν·
 καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν πᾶν κοινόν, καὶ ὁ
 ποιῶν βδέλυγμα καὶ ψεῦδος· εἰ μὴ οἱ γεγραμμέ-
 νοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἁρνίου.

ΚΑΙ ΕΔΕΙΞΕ ΜΟΙ ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν
 ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ
 Θεοῦ καὶ τοῦ ἁρνίου, ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐ-
 τῆς. καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ξύλον
 ζωῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκα-
 στον ἀποδιδούν τὸν καρπὸν αὐτοῦ· καὶ τὰ φύλλα
 τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.

Καί ἡ πολιτεία εἶναι τέτοια πού δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἥλιο μήτε ἀπό φεγγάρι γιά νά φωτίζουνε. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι τό φῶς τῆς καί τό Ἄρνι ὁ λύχνος τῆς.

Κι εἶναι μέσ στό φῶς αὐτό τῆς πολιτείας πού θά βαδίζουνε τά ἔθνη· καί οἱ βασιλιάδες τῆς γῆς θά τῆς φέρνουν τό δικό τους μεγαλεῖο·

κι ὀλημερίς δέ θά σφαλοῦν οἱ πύλες· ἐπειδῆς ἐκεῖ ποτέ δέ θά νυχτώνει·

παρά θά ῥχονται ἀπό παντοῦ νά τῆς φέρνουν τά πλούτη καί τά μεγαλεῖα τῶν ἔθνῶν

καί μόλεμα κανένα δέ θά περάσει ποτέ μέσα τῆς· μήτε θά περάσουνε οἱ σιχαμεροί καί οἱ ψεῦτες. Μόνο οἱ γραμμένοι στό βιβλίό τῆς ζωῆς πού κρατάει τό Ἄρνι — αὐτοί μονάχα θά περάσουν.

ΜΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ὕστερα τό ποτάμι μέ τό νερό τῆς ζωῆς, λαμπερό, κρύσταλλο, ν' ἀναβρῦζει ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἄρνιου.

Στή μέση τῆς πλατείας, δῶθε καί κεῖθε ἀπό τόν ποταμό, ἦταν τά δέντρα τῆς ζωῆς, αὐτά πού δίνουν καρπό δώδεκα φορές τό χρόνο, δηλαδή μιά φορά κάθε μῆνα· καί τά φύλλα τῶν δέντρων εἶναι τέτοια πού νά κάνουν καλό στά ἔθνη.

τάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται· καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ, καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν· καὶ νύξ οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ χρεῖαν οὐκ ἔχουσι φωτὸς λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίζει ἐπ' αὐτούς· καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καὶ εἶπέ μοι, Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν, ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει· καὶ ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα· καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεφα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα· καὶ λέγει μοι, "Ὁρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμί, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

Καὶ λέγει μοι, Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.

Κι οὔτε πού μπορεί ν' ἀκουσθεῖ ἀνάθεμα κανένα. Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἄρνιου θά εἶναι καταμεσῆς τῆς πολιτείας· καί οἱ δούλοι του θά τόν λατρεύουν καί θά βλέπουν τό πρόσωπό του· καί τ' ὄνομά του θά ἔναι γραμμένο στά μέτωπά τους.

Νύχτα δέ θά ὑπάρχει μήτε τό φῶς τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ λύχνου θά χρειάζονται πιά· ἐπειδή ὁ Κύριος ὁ Θεός θά τούς φωτίζει καί θά βασιλεύουν στούς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Εἶπε ὕστερα: «τά λόγια αὐτά σωστά εἶναι καί ἀληθινά· ὁ Κύριος τῶν πνευμάτων καί τῶν προφητῶν ἔστειλε δικό του ἄγγελο νά δείξει στούς δούλους του αὐτά πού εἶναι ἀνάγκη νά γίνουν τό ταχύτερο.

Ταχιά φτάνω. Μακάριος ὁ πού φυλάει τά λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.»

Κι ἐγώ ὁ Ἰωάννης τ' ἄκουγα ὅλ' αὐτά καί τά ἔβλεπα. Καί ἀφοῦ τ' ἄκουσα καί τά εἶδα πρόσπεσα στά πόδια τοῦ ἀγγέλου πού μου τά ἔδειχνε·

ἀλλ' αὐτός μου λέει: «ὄχι, μή μέ προσκυνᾷς ἐμένα. Δούλος εἶμαι κι ἐγώ ὅπως κι ἐσύ καί τ' ἀδέρφια σου οἱ προφήτες καί ὅλοι ἐκεῖνοι πού φυλάγουν τά λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. Τόν Θεό νά προσκυνᾷς μονάχα.»

Καί στή συνέχεια λέει: «τά λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου νά τά φανερώσεις – μήν τά κρατᾷς κρυφά. Τί ὅπου νά ἔναι ἡ ὥρα ἐσήμανε.

ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι· καὶ ὁ
 ρυπαρὸς ρυπανθήτω ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύ-
 νην ποιησάτω ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι.
 ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ,
 ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ. ἐγὼ
 τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἡ ἀρχὴ
 καὶ τὸ τέλος. μακάριοι οἱ πλύνοντες τὰς στολὰς
 αὐτῶν, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον
 τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν
 πόλιν. ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρ-
 νοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ
 φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρ-
 τυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγὼ
 εἰμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαβὶδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμ-
 πρὸς ὁ πρωῖνός.

Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν, Ἔρ-
 χου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω, Ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν
 ἐρχέσθω· ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους
 τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ἐάν τις
 ἐπιθῇ ἐπ' αὐτά, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ' αὐτὸν τὰς
 πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·

Ὁ ἄδικος ἅς ἀδικήσῃ ἀκόμη κι ὁ βρωμιάρης ἅς βρωμίσει περισσότερο κι ὁ δίκαιος πιό δίκαιος ἅς εἶναι κι ὁ ἅγιος ἅς ἀγιάσῃ ἀκόμη πιό πολύ.

Ταχιά φτάνω. Καί τήν ἔχω ἔτοιμη τήν πλερωμή. Πλερώνω τόν καθένα καταπῶς τοῦ ἀξίζει.

Ἐγώ εἶμαι τό Α καί τό Ω, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἡ ἀρχή καί τό τέλος.

Μακάριοι ὅσοι κρατιοῦνται καθαροί· ὥστε νά μπορέσουν νά κερδίσουν τό ξύλο τοῦ δέντρου τῆς ζωῆς μία μέρα καί νά περάσουν τίς πύλες τῆς πολιτείας.

Ὅξω οἱ σκύλοι κι οἱ μάγοι κι οἱ πόρνες κι οἱ φονιάδες κι οἱ εἰδωλολάτρες κι ὁ πᾶσα ἕνας πού δουλεύει γιά τήν ψευτιά.

Ἐγώ ὁ Ἰησοῦς ἔστειλα τόν ἄγγελό μου νά τά μηνύσει αὐτά στίς ἐκκλησίες. Ἡ ρίζα τοῦ Δαβίδ εἶμαι ὁ πρωινός πάλλαμπρος ἀστέρας.»

Καί τό Πνεῦμα ὅπως καί ἡ Νύφη λένε συνέχεια: «Ἔρχου». Κι ὁ πού τ' ἀκούει ἅς λέει κι ἐκεῖνος «ἔρχου». Καλῶς νά ῥθει ὁ διψασμένος χάρισμά του νά πιεῖ ἀπό τό ὕδωρ τῆς ζωῆς.

Μάρτυρας ἔρχομαι σέ ὅλους ὅσους ἀκοῦνε τά λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. Κι ἂν κανένας δοκιμάσῃ νά προσθέσῃ τίποτα παραπάνω νά ξέρει· ὁ Θεός θά τοῦ προσθέσῃ τίς πληγές πού καταγράφηκαν στό βιβλίο τούτο.

καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου
τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος
αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς πό-
λεως τῆς ἀγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βι-
βλίῳ τούτῳ.

Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα, Ναί· ἔρχομαι ταχύ.
ἀμήν· ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μετὰ τῶν ἀγίων.
ἀμήν.

ἂν πάλι δοκιμάσει ν' ἀφαιρέσει τίποτα ἀπό τὰ λόγια τῆς προφητείας, νά ξέρει· θά τοῦ ἀφαιρέσει ὁ Θεός τό μερίδιό του ἀπό τό δέντρο τῆς ζωῆς κι ἀπό τήν ἅγια πολιτεία ὅπως βρίσκονται καταγραμμένα στό βιβλίο τοῦτο.

Καί λέει αὐτός πού τά μαρτυράει ὅλα τοῦτα: «ἰδού ἔρχομαι γρήγορα. Ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ· ἀμήν.»

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μετά πάντων. Ἀμήν.

Σημείωση

Μερικές λέξεις ή ὄρους, κάποτε καί φράσεις ὀλόκληρες, προτίμησα νά τίς ἀφήσω μέ τή μορφή πού ἔχουν στό πρωτότυπο, ἔτσι ὥστε νά μήν ἀλλοιωθεῖ ὁ μυστικός καί ὑπερβατικός χαρακτήρας τοῦ κειμένου. Ὁ ἀναγνώστης, ἄς ἔχει ὑπόψη του ὅτι μέ τόν ὄρο «ζῶα» ὁ Ἰωάννης ἐννοεῖ «ὄντα» καί ὅτι ὅταν λέει «εἰκόνα» ἐννοεῖ «ἄγαλμα». «Ρομφαία» εἶναι τό γνωστό πύρινο σπαθί πού βγαίνει ἀπό τό στόμα τῶν ἀγγέλων· «λύχνος» εἶναι ὁ κερυστάτης ὁ ἰουδαϊκός μέ τά ἑπτὰ κεριά· «βιβλίον» εἶναι τό «εἰλητάριον», δηλαδή τό βιβλίον τῆς ἐποχῆς σέ σχῆμα κυλίνδρου· τέλος ὁ «ὑάκινθος» δέν εἶναι «ἄνθος» ἀλλά εἶδος πολυτίμου λίθου.

Ἐπίσης: τήν ἔκφραση «Ὁ ὢν ὁ Ἦν καί ὁ Ἐρχόμενος», νά τή διαβάσει «Αὐτός πού ἀλήθεια ὑπάρχει καί ὑπῆρχε καί θά ῥθει». Τέλος, ὅσο γιά τή φράση «χοϊνιξ σίτου δηναρίου, καί τρεῖς χοϊνικες κριθῶν δηναρίου· καί τὸ ἔλαιον καί τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης» σημαίνει: «ἓνα κιλό σιτάρι ἢ τρία κιλά κριθάρι θά φτάσουν ἓνα μεροκάματο· μήν πειράξεις ὅμως τό λάδι καί τό κρασί», σύμφωνα μέ τήν ἐρμηνεῖα πού μᾶς δίνει ἡ ἔκδοση τῆς «Καινῆς Διαθήκης» στή δημοτική ἀπό τή «Βιβλική Ἑταιρεία».

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ
ΣΕ ΑΠΟΔΟΣΗ
ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΣΤΟ «ΦΩΤΟΓΡΑΜΜΑ ΕΠΕ»
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟ ΤΟΥ 1985
ΣΤΟ ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ
ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΜΜ. ΜΟΣΧΟΝΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

ΤΥΠΩΘΗΚΑΝ ΚΑΙ 77 ΑΡΙΘΜΗΜΕΝΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ
ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΰψιλον/βιβλία

Τζαβέλλα 15, Ἀθήνα 106 81
τηλ. 3838257, fax 3840349

ISBN 960-7949-08-0